

Euroopan unionin
neuvosto

Bryssel, 23. marraskuuta 2016
(OR. en)

14777/16

Toimielinten välinen asia:
2016/0362 (COD)

EF 353
ECOFIN 1098
DRS 46

EHDOTUS

Lähetäjä:	Euroopan komission pääsihteerin puolesta Jordi AYET PUIGARNAU, johtaja
Saapunut:	23. marraskuuta 2016
Vastaanottaja:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Euroopan unionin neuvoston pääsihteerin
Kom:n asiak. nro:	COM(2016) 852 final
Asia:	Ehdotus EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY, direktiivin 2002/47/EY, direktiivin 2012/30/EU, direktiivin 2011/35/EU, direktiivin 2005/56/EY, direktiivin 2004/25/EY ja direktiivin 2007/36/EY muuttamisesta

Valtuuskunnille toimitetaan oheisena asiakirja COM(2016) 852 final.

Liite: COM(2016) 852 final

EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 23.11.2016
COM(2016) 852 final

2016/0362 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

**direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten
tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin
98/26/EY, direktiivin 2002/47/EY, direktiivin 2012/30/EU, direktiivin 2011/35/EU,
direktiivin 2005/56/EY, direktiivin 2004/25/EY ja direktiivin 2007/36/EY muuttamisesta**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

- **Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet**

Nämä ehdotetut muutokset direktiiviin 2014/59/EU (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) ovat osa lainsäädäntöpakettia, johon sisältyvät myös muutokset asetukseen (EU) N:o 575/2013 (vakavaraisuusasetus), direktiiviin 2013/36/EU (vakavaraisuusdirektiivi) ja asetukseen (EU) N:o 806/2014 (yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskeva asetus).

Viime vuosina EU on uudistanut rahoituspalvelujen sääntelykehystä huomattavasti EU:n rahoituslaitosten häiriönsietokyvyn parantamiseksi. Uudistukset ovat perustuneet pääasiassa globaaleihin standardeihin, joista EU on sopinut yhdessä kansainvälisten kumppaniensa kanssa. Uudistuspakettiin sisältyivät erityisesti laitosten vakavaraisuusvaatimuksista ja valvonnasta annetut asetus (EU) N:o 575/2013 (vakavaraisuusasetus) ja direktiivi 2013/36/EU (vakavaraisuusdirektiivi) sekä laitosten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annettu direktiivi 2014/59/EU (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus (EU) N:o 806/2014.

Näillä toimenpiteillä reagoitiin vuosina 2007 ja 2008 levinneeseen finanssikriisiin. Koska käytettävissä ei ollut riittäviä kriisinhallinta- ja kriisinratkaisukeinoja, valtiot joutuivat kaikkialla maailmassa pelastamaan pankkeja finanssikriisin seurauksilta. Julkisiin talouksiin kohdistuneet vaikutukset ja pankkien kaatumisten kustannusten sosialisoinnista syntyneet negatiiviset kannustimet ovat osoittaneet, että pankkikriisien hallintaan ja rahoitusvakauden suojaamiseen tarvitaan uusi lähestymistapa.

Unionin sisällä direktiivillä 2014/59/EU¹ (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) ja asetuksella (EU) N:o 806/2014² (yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskeva asetus) on kansainvälisesti sovittujen ja toteutettujen toimien mukaisesti otettu käyttöön vahva pankkialan kriisinratkaisukehys, jotta pankkikriisejä voidaan hallita tehokkaasti ja niiden negatiivisia vaikutuksia rahoitusvakauteen ja julkisiin talouksiin vähentää. Yksi uuden kriisinratkaisukehyksen merkittävimmistä välineistä on velan arvon alentaminen, joka sisältää velkojen arvon alaskirjauksen tai velkasitoumusten tai muiden vastuiden muuntamisen omaksi pääomaksi ennalta määritetyn hierarkian mukaisesti. Sitä voidaan käyttää lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa olevan laitoksen tappioiden kattamiseen ja sisäiseen pääomapohjan vahvistamiseen laitoksen elinkelpoisuuden säilyttämiseksi. Tällöin osakkeenomistajat ja muut velkojat kantavat vastuun laitoksen kaatumisesta veronmaksajien sijaan. Toisin kuin muilla lainkäyttöalueilla unionin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisukehyksessä kriisinratkaisuviranomaisille on jo annettu tehtäväksi vahvistaa kullekin luottolaitokselle tai sijoituspalveluyritykselle, jäljempänä 'laitos', omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus, jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus',

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismien ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

joka koostuu alentamiskelpoisista veloista, joita voidaan käyttää helposti tappioiden kattamiseen ja laitoksen pääomapohjan vahvistamiseen laitoksen ollessa vaarassa kaatua. Komissio on äskettäin hyväksynyt delegoitua lainsäädäntöä³ tämän vaatimuksen panemiseksi täytäntöön käytännössä.

Kansainvälisellä tasolla finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (FSB) julkaisi 9. marraskuuta 2015 kokonaistappionkattamiskykyä (total loss-absorbing capacity, TLAC) koskevan asiakirjan, jäljempänä 'TLAC-standardi', joka hyväksyttiin viikkoa myöhemmin Turkissa järjestetyssä G20-huippukokouksessa⁴. TLAC-standardin mukaan maailmanlaajuisilla järjestelmän kannalta merkittävillä pankeilla, jäljempänä 'G-SIB-pankki', joista käytetään unionin lainsäädännössä nimitystä maailmanlaajuiset järjestelmän kannalta merkittävät laitokset, jäljempänä 'G-SII-laitos', on oltava riittävä määrä vahvasti tappionkattamiskykyisiä (alentamiskelpoisia) velkoja, joilla varmistetaan sujuva ja nopea tappioiden kattaminen ja pääomapohjan vahvistaminen kriisinratkaisussa. Komissio sitoutui 24 päivänä marraskuuta 2015 antamassaan tiedonannossa⁵ esittämään tämän vuoden loppuun mennessä säädösehdotuksen, jotta TLAC-standardi voidaan panna täytäntöön sovittuun määräaikaan eli vuoteen 2019 mennessä. Lisäksi komissio sitoutui tarkistamaan nykyisiä MREL-vähimmäisvaatimusta koskevia sääntöjä, jotta ne saataisiin täysin yhdenmukaisiksi kansainvälisesti sovitun TLAC-standardin kanssa, ja ottamaan huomioon sen kertomuksen tulokset, joka Euroopan pankkiviranomaisen, jäljempänä 'EPV', on toimitettava komissiolle pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 19 kohdan mukaisesti. EPV julkaisi väliaikainen version kyseisestä kertomuksesta 19. heinäkuuta 2016⁶, ja loppukertomusta odotetaan toimitettavaksi joulukuussa 2016.

Tämän ehdotuksen pääasiallisena tavoitteena on panna TLAC-standardi täytäntöön ja sisällyttää TLAC-vaatimukset MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin yleisiin sääntöihin, jotta voidaan välttää kahden rinnakkaisen vaatimuksen soveltamisesta aiheutuvia päällekkäisyyksiä mutta varmistaa samalla, että yleinen elvytys- ja kriisinratkaisukehys pysyy voimassa ja vakaana. Vaikka TLAC-standardin ja MREL-vähimmäisvaatimusta koskevien sääntöjen sääntelytavoitteet ovat samat, niiden välillä on kuitenkin joitakin rakenteellisia eroja. MREL-vähimmäisvaatimusta sovelletaan paitsi G-SII-laitoksiin myös unionin koko pankkialaan. Toisin kuin TLAC-standardissa, jossa vahvistetaan yhdenmukaistettu vähimmäistaso, kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät MREL-vähimmäisvaatimusten tason tapauksen mukaan laitospohjaisten arviointien perusteella. Lisäksi TLAC-vähimmäisvaatimus olisi täytettävä periaatteessa etuoikeudeltaan huonommilla velkainstrumenteilla, kun taas MREL-vähimmäisvaatimusten osalta kriisinratkaisuviranomaiset voivat edellyttää niitä tapauksen mukaan siinä määrin kuin on

³ Komission delegoitu asetus (EU) 2016/1450, annettu 23 päivänä toukokuuta 2016, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä niiden teknisten sääntelystandardien osalta, joissa täsmennetään arviointiperusteet liittyen menetelmiin, joilla asetetaan omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus (EUVL L 237, 3.9.2016, s. 1).

⁴ FSB, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 9.11.2015

⁵ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan keskuspankille, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle ”Pankkiunionin toteuttaminen” (24.11.2016, COM(2015) 587 final).

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

tarpeen sen varmistamiseksi, että velkojia, joiden velan arvoa alennetaan, ei kohdella huonommin kuin hypoteettisessa maksukyvyttömyysskenaariossa (eli skenaariossa, joka on vaihtoehto kriisinratkaisulle). Jotta voitaisiin luoda oikeusvarmuuden ja johdonmukaisuuden takaava yksinkertainen ja avoin kehys, komissio ehdottaa, että TLAC-standardi sisällytetään nykyisiin MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin sääntöihin ja varmistetaan, että molemmat vaatimukset voidaan täyttää suurelta osin samanlaisilla välineillä. Tämä lähestymistapa edellyttää, että nykyisiin MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin sääntöihin tehdään joitakin mukautuksia, joilla varmistetaan tekninen yhdenmukaisuus G-SII-laitoksia koskevien vaatimusten rakenteen kanssa.

Nykyisiin MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin sääntöihin on tarpeen tehdä teknisiä lisämuutoksia, jotta ne voidaan sovittaa yhteen TLAC-standardin kanssa siltä osin kuin on kyse tappionkattamiskyvyn mittaamiseen käytettävistä nimittäjistä, yhteisvaikutuksesta pääomapuskurivaatimusten kanssa, riskien ilmoittamisesta sijoittajille ja niiden soveltamisesta eri kriisinratkaisustrategioissa. Komission lähestymistapa TLAC-standardin täytäntöönpanoon G-SII-laitoksissa ei vaikuta olennaisesti MREL-vähimmäisvaatimusta koskevien säännösten noudattamisesta sellaisille laitoksille aiheutuvaan rasitteeseen, jotka eivät ole G-SII-laitoksia.

Käytännössä TLAC-standardin mukainen yhdenmukaistettu vähimmäistaso otetaan käyttöön unionissa muuttamalla vakavaraisuusasetusta ja vakavaraisuusdirektiiviä⁷ ja G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen korotus ja muita kuin G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus tekemällä kohdennettuja muutoksia pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin ja yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevaan asetukseen. Tämä ehdotus kattaa erityisesti pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin tehtävät kohdennetut muutokset, jotka liittyvät TLAC-standardin täytäntöönpanoon unionissa. Se on osa laajempaa unionin rahoitusalan lainsäädännön uudelleentarkastelupakettia, jolla pyritään vähentämään rahoitusalan riskejä (vakavaraisuusasetuksen ja -direktiivin uudelleentarkastelu) ja tekemään siitä kestävämpi.

Monien syyskuussa 2015 julkaistuun sidosryhmille osoitettuun kannanottopyyntöön⁸ saatujen vastausten perusteella tällä ehdotuksella muutetaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä siten, että voidaan vähentää pankeille säännösten noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, kun niiden velkoihin sovelletaan kolmansien maiden lainsäädäntöä. Nykyisen vaatimuksen noudattaminen on osoittautunut vaikeaksi käytännössä, minkä vuoksi sen tuoma lisäarvo pankkien purkamismahdollisuuksien osalta on ollut vähäistä. Tästä syystä unionin pankkien sopimussuhteisiin kolmansien maiden yhteisöjen kanssa on saatava lisää joustavuutta, jotta kriisinratkaisuviranomaiset voivat tiettyjä tiukkoja suojatoimia noudattaen myöntää poikkeuksen velvollisuudesta sisällyttää sopimuksiin lausekkeita, joiden

⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1); Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁸ http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/summary-of-responses_en.pdf – Yhteenveto kannanottopyyntöön saaduista vastauksista.

tarkoituksena on tunnustaa kolmansissa maissa niiden lainsäädännön alaisten velkojen arvon alentamisen vaikutukset. Nykyiset säännöt on erittäin vaikea panna täytäntöön käytännössä.

Ecofin-neuvoston 17. kesäkuuta 2016 antamissa päätelmissä esitetyn kehotuksen mukaisesti tällä ehdotuksella muutetaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä myös siltä osin kuin on kyse kriisinratkaisuviranomaisten kriisinratkaisun aikana käyttämistä keskeyttämisvälineistä eli valtuudesta keskeyttää pankin kolmansille osapuolille antamien sitoumusten maksaminen. Tällaisten valtuuksien yhdenmukaistaminen auttaisi asianomaisia viranomaisia niiden pyrkiessä vakauttamaan laitosta kriisinratkaisua edeltävänä ajanjaksona ja mahdollisesti sen jälkeen.

- **Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa**

Nykyisessä unionin pankkien kriisinratkaisukehyksessä edellytetään jo, että kaikilla eurooppalaisilla pankeilla on riittävä määrä vahvasti tappionkattamiskykyisiä (alentamiskelpoisia) velkoja. Sovittamalla yhteen nykyiset G-SII-laitoksia koskevat vaatimukset ja maailmanlaajuinen TLAC-standardi ehdotuksella pyritään parantamaan ja helpottamaan nykyisten sääntöjen noudattamista. Näin ollen ehdotus on johdonmukainen unionin pankkien kriisinratkaisukehyksen yleisten tavoitteiden kanssa eli sillä pyritään vähentämään veronmaksajien osuutta pankkien kriisinratkaisussa.

- **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

Ehdotus on osa laajempaa unionin rahoitusalan lainsäädännön uudelleentarkastelua (vakavaraisuusasetuksen ja -direktiivin uudelleentarkastelu), jolla pyritään vähentämään rahoitusalan riskejä ja edistämään taloudellisen toiminnan kestävä rahoitusta. Se on täysin yhteensopiva EU:n perimmäisten tavoitteiden kanssa, jotka ovat rahoitusvakauden edistäminen, veronmaksajien osuuden vähentäminen pankkien kriisinratkaisussa ja talouden kestävä rahoituksen tukeminen.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

- **Oikeusperusta**

Ehdotetulla direktiivillä muutetaan voimassa olevaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä. Ehdotuksen oikeusperusta on sama kuin mainitun direktiivin oikeusperusta eli SEUT-sopimuksen 114 artikla. Kyseisessä säännöksessä sallitaan sisämarkkinoiden toteuttamista ja toimintaa koskevat toimenpiteet jäsenvaltioiden säännösten ja määräysten lähentämiseksi.

Ehdotuksella yhdenmukaistetaan luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevat kansalliset lait – erityisesti siltä osin kuin on kyse niiden kyvystä kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa kriisinratkaisussa – siinä määrin kuin on tarpeen sen varmistamiseksi, että jäsenvaltioilla ja unionin pankeilla on samat välineet ja valmiudet puuttua pankkien kaatumiseen kansainvälisten standardien mukaisesti (TLAC-standardi).

Ehdotuksessa vahvistetaan pankeille yhdenmukaiset vaatimukset sisämarkkinoilla ja vähennetään siten huomattavasti riskiä, että jäsenvaltioiden tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevat kansalliset lait poikkeavat toisistaan, mikä voisi

vääristä kilpailua sisämarkkinoilla. Ehdotuksen tavoite on näin ollen sisämarkkinoiden toteuttaminen ja toiminta.

Asianmukainen oikeusperusta on näin ollen SEUT-sopimuksen 114 artikla.

- **Toissijaisuusperiaate (jaetun toimivallan osalta)**

SEU-sopimuksen 5 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti unioni toimii aloilla, jotka eivät kuulu sen yksinomaiseen toimivaltaan, ainoastaan jos ja siltä osin kuin jäsenvaltiot eivät voi keskushallinnon tasolla tai alueellisella taikka paikallisella tasolla riittävällä tavalla saavuttaa suunnitellun toiminnan tavoitteita, vaan ne voidaan suunnitellun toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla.

Unioni ja sen jäsenvaltiot ovat sitoutuneet panemaan kansainväliset standardit täytäntöön. Jos unionin tasolla ei toteutettaisi toimia, jäsenvaltioiden pitäisi panna maailmanlaajuinen TLAC-standardi täytäntöön omilla lainkäyttöalueillaan pystymättä muuttamaan nykyistä kehystä, joka perustuu pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin ja yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevaan asetukseen. Näin ollen koska TLAC-standardin ja nykyisen kehyksen välillä on huomattavia eroja ja koska kansalliset sääntelyviranomaiset olisivat mahdollisesti tulkinneet TLAC-asiakirjaa eri tavoin, pankkien ja erityisesti G-SII-laitosten olisi noudatettava kaksia rinnakkaisia vaatimuksia (jo TLAC-standardin vähimmäisvaatimuksia sovelletaan eri tavoin eri jäsenvaltioissa), mikä merkitsisi lisäkustannuksia sekä pankeille että (valvonta- ja kriisinratkaisu)viranomaisille. Unionin toimet ovat siten toivottavia, jotta maailmanlaajuinen TLAC-standardi voidaan panna unionissa täytäntöön yhdenmukaisesti ja jotta se voidaan sovittaa yhteen nykyisen kehyksen kanssa ja siten vähentää mahdollisuuksien mukaan pankeille ja viranomaisille noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia varmistuen kuitenkin samalla tehokas kriisinratkaisu pankkien kaatumisen varalta.

- **Suhteellisuusperiaate**

Suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin toiminnan sisältö ja muoto eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen toiminnan tavoitteiden saavuttamiseksi ottaen johdonmukaisesti huomioon perussopimusten yleiset tavoitteet.

Vaikka TLAC-standardia sovelletaan maailmanlaajuisiin G-SII-laitoksiin, ehdotuksella ei ole huomattavaa vaikutusta rasitteeseen, joka pankeille aiheutuu nykyisten tappioiden kattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevien sääntöjen noudattamisesta, koska ehdotuksella ei laajenneta TLAC-vähimmäistason soveltamista koskemaan muita kuin G-SII-laitoksia. Ehdotuksella sen sijaan rajoitetaan merkittävästi pankeille ja erityisesti G-SII-laitoksille TLAC-standardin noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, sillä nykyiset säännöt pyritään sovittamaan yhteen standardin kanssa mahdollisimman hyvin. Ehdotuksella ei myöskään laajenneta TLAC-vähimmäistason soveltamista koskemaan muita kuin G-SII-laitoksia. Päinvastoin, muiden kuin G-SII-laitosten osalta ehdotuksessa pitäydytään nykyisessä yleisessä periaatteessa, jonka mukaan kriisinratkaisuviranomaisten olisi määriteltävä tappioiden kattamista ja pääomapohjan vahvistamista koskevien vaatimusten laatu ja taso erikseen kullekin pankille tämän riskien, koon, sidosten ja valitun kriisinratkaisustrategian perusteella. Sellaisten G-SII-laitosten osalta, joihin TLAC-vähimmäistasoa sovelletaan, ehdotuksessa edellytetään, että ennen laitospöytäkirjojen tekemistä kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat, onko tällainen korotus tarpeen, oikeasuhteinen ja perusteltu. Näin ollen ehdotuksen säännökset ovat oikeassa suhteessa siihen, mikä on tarpeen tavoitteiden saavuttamiseksi.

3. VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

Vaikutustenarviointi

Koska ehdotus on osa laajempaa unionin rahoitusalan lainsäädännön uudelleentarkastelupakettia (vakavaraisuusasetuksen ja -direktiivin uudelleentarkastelu), jolla pyritään vähentämään rahoitusalan riskejä, ehdotuksesta on tehty mittava vaikutustenarviointi. Vaikutustenarviointiraportin luonnos⁹ toimitettiin komission sääntelyntarkastelulautakunnalle 7. syyskuuta 2016. Lautakunta antoi kielteisen lausunnon [päivämäärä]. Kun tietyistä tarkastelupakettiin kuuluvista osista saatiin lisänäyttöä, lautakunta antoi puoltavan lausunnon 27. syyskuuta 2016.

Parempaa sääntelyä koskevan politiikan mukaisesti komissio arvioi eri toimintavaihtoehtojen vaikutuksia. Toimintavaihtoehtoja arvioitiin keskeisten tavoitteiden perusteella, jotka olivat tappioiden kattamiseen ja pääomapohjan vahvistamiseen liittyvien pankkien valmiuksien parantaminen kriisinratkaisussa ja kriisinratkaisukehityksen oikeusvarmuuden ja johdonmukaisuuden lisääminen. Arvioinnissa tarkasteltiin, miten tehokkaasti tavoitteet voitaisiin saavuttaa eri vaihtoehtoilla ja miten kustannustehokkaasti eri vaihtoehdot voitaisiin toteuttaa.

Vaikutustenarvioinnissa tarkasteltiin kolmea toimintavaihtoehtoa TLAC-standardin täytäntöön panemiseksi unionissa. Ensimmäisessä vaihtoehdossa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin soveltamista jatkettaisiin nykyisessä muodossaan. Toisessa vaihtoehdossa G-SII-laitoksia koskeva TLAC-standardi sisällytettäisiin nykyiseen kriisinratkaisukehykseen, jota muutettaisiin tarpeen mukaan sen varmistamiseksi, että se on täysin yhteensopiva TLAC-standardin kanssa. Kolmannessa toimintavaihtoehdossa ehdotetaan lisäksi, että TLAC-vähimmäistason soveltamisala laajennetaan koskemaan myös muita järjestelmän kannalta merkittäviä unionin laitoksia kuin G-SII-laitoksia. Vaikutustenarvioinnissa katsottiin, että toiminnan tavoitteet saavutetaan parhaiten toisen toimintavaihtoehdon avulla. Sillä varmistetaan, päinvastoin kuin ensimmäisessä vaihtoehdossa, TLAC-standardin yhdenmukainen täytäntöönpano unionissa kaikkien unionin G-SII-laitosten osalta vähentämällä laitoksille kaksien mahdollisesti erilaisten vaatimusten (TLAC-standardi ja nykyinen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja säätämällä TLAC-asiakirjan johdonmukaisesta tulkinnasta EU:ssa. Tällä vaihtoehdolla parannetaan G-SII-laitosten purkamismahdollisuuksia unionissa ja estetään niiden ristiinomistuksesta johtuvien häiriöiden leviäminen tiettyjen sellaisten TLAC-standardin sääntöjen avulla, joita pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi ei nykyisellään sisällä (eli TLAC-vähimmäistaso etuoikeudeltaan huonompien velkainstrumenttien muodossa ja G-SII-laitosten TLAC-vaatimuksen täyttämisessä huomioon otettavien instrumenttien ristiinomistusten vähentäminen). Tällä vaihtoehdolla varmistetaan TLAC-standardin täytäntöönpano unionissa, mikä painostaisi muita lainkäyttöalueita toimimaan samoin, ja edistetään siten G-SIB-laitosten purkamismahdollisuuksia maailmanlaajuisesti. Tämä toimintavaihtoehto on parempi kuin kolmas vaihtoehto, koska TLAC-vähimmäistasoa ei laajenneta koskemaan muita pankkeja kuin G-SII-laitoksia (O-SII-laitoksia). TLAC-vähimmäistasoa koskeva vaatimus ei välttämättä sovellu niiden tarkoituksiin, kun otetaan huomioon laitosten väliset erot koon, liiketoimintamallin ja sidosten suhteen sekä merkittävyyydessä järjestelmän kannalta.

⁹ [Linkki vaikutustenarviointiin ja sen tiivistelmään.]

Vaikutustenarviointi osoitti, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 55 artiklan, jossa edellytetään velan arvon alentamisen tunnustamista sopimuksissa, joihin sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä, noudattamisesta syntyy kahdenlaisia ongelmia. Ensinnäkin, joidenkin kolmansien maiden vastapuolet kieltäytyvät sisällyttämästä sopimukseen lauseketta, jolla tunnustetaan, että unionilla on valtuudet velan arvon alentamiseen unionin pankkien kanssa tehtyjen rahoitussopimusten osalta. Voidakseen noudattaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 55 artiklaa unionin pankit eivät täten joissakin tapauksissa voi tehdä sopimusta lainkaan. Ääritapauksessa tämä voi johtaa siihen, että niiden on lopetettava tietty osa liiketoiminnastaan (esim. kaupan rahoitus). Toiseksi, vaikka kolmansien maiden vastapuolet olisivatkin valmiita hyväksymään velan arvon alentamiseen liittyvät lausekkeet unionin pankkien kanssa tekemissään sopimuksissa, paikalliset valvontaviranomaiset saattavat joissakin tapauksissa estää sen. Tällöin pankit voivat noudattaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 55 artiklaa ainoastaan toimimalla vastoin paikallisen valvojan sääntöjä tai lopettamalla asianomaisen liiketoimintaosan. Ongelman ratkaisun katsottiin edellyttävän kyseisen säännön muuttamista. Valitun toimintavaihtoehdon mukaan kriisinratkaisuviranomaiset voivat luopua vaatimuksesta, kunhan se ei vaikuta olennaisesti kyseessä olevan pankin tappioiden kattamiseen ja pääomapohjan vahvistamiseen.

Maksuvelvoitteiden maksamisen keskeyttämiseen liittyvien valtuuksien osalta vaikutustenarvioinnissa korostettiin tällaisen välineen merkitystä etenkin kriisinratkaisua edeltävässä vaiheessa. Keskeyttämisen ansiosta maksuvirrat voidaan jäädyttää lyhyeksi ajaksi, mikä helpottaa saatavilla olevien varojen ja velkojen määrittämistä. Tällainen väline on erittäin hyödyllinen sekä ennen kriisinratkaisua (erityisesti varhaisten toimien yhteydessä) että kriisinratkaisun aikana. Vaikutustenarvioinnissa analysoitiin myös potentiaalisia etuja, joita syntyy, jos käytettävissä olevia välineitä yhdenmukaistetaan entisestään. Tältä osin korostetaan, että vaikka pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin jo sisältyykin säännöksiä, joiden mukaisesti maksut voidaan keskeyttää, nämä säännökset on pantu täytäntöön hyvin eri tavoin kansallisella tasolla, minkä vuoksi niitä ei sovelleta riittävän johdonmukaisesti tärkeiden tekijöiden, kuten keskeyttämisen soveltamisalan, soveltamisvaiheen, käyttöönottoedellytysten ja keston osalta. Tämän perusteella ehdotetaan lisäksi kahta uutta keskeyttämisvälinettä varhaisen puuttumisen vaiheeseen ja kriisinratkaisuvaiheeseen. Keskeyttämisvälineen käyttöönoton edellytykset, käytön kesto ja soveltamisala määritetään tarkasti, jotta voidaan varmistaa, että niitä sovelletaan johdonmukaisesti kansallisella tasolla.

Perusoikeudet

Ehdotuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustettuja periaatteita, erityisesti omistusoikeutta ja elinkeinovapautta, ja ehdotusta on sovellettava näiden oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti. Direktiivillä varmistetaan etenkin, että puuttuminen pankkien velkojen omistusoikeuteen ei saisi olla suhteetonta. Kyseeseen tulevat velkojat eivät saisi kärsiä suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti kriisinratkaisupäätöksen tekemisen ajankohtana.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole vaikutuksia unionin talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt

Ehdotuksessa edellytetään, että jäsenvaltiot saattavat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin tehtävät muutokset osaksi kansallista lainsäädäntöään kahdentoista kuukauden kuluessa muutetun direktiivin voimaantulosta ja että pankit noudattavat muutettuja sääntöjä kuuden kuukauden kuluessa ehdotuksen saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä. Pankkien on ilmoitettava hyväksyttävien instrumenttiansa tasot asianomaisille viranomaisille säännöllisesti. EPV:n on täytäntöönpanopäivästä alkaen annettava komissiolle kahdesti vuodessa kertomus siitä, miten tappioiden kattamista ja pääomapohjan vahvistamista koskevat säännöt pannaan täytäntöön ja miten niitä sovelletaan unionissa.

Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtainen kuvaus

Kuten edellä todetaan, vakavaraisuusasetukseen tehtävät muutokset ovat osa lainsäädäntöpakettia, johon sisältyvät myös G-SII-laitoksia koskevaan TLAC-vähimmäisvaatimukseen liittyvät säännöt, kun taas tässä ehdotuksessa käsitellään G-SII-laitoksia koskevaa laitospohtaista korotusta ja kaikkiin unionin pankkeihin sovellettavia yleisiä vaatimuksia. Tällä ehdotuksella tehdään kohdennettuja muutoksia nykyiseen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2, 12 ja 13 artiklan muuttaminen

TLAC-standardissa ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä tunnustetaan kriisinratkaisustrategioina sekä yhden kriisinratkaisuviranomaisen malli että usean kriisinratkaisuviranomaisen malli. Yhden kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena on ainoastaan yksi konserniyhteisö (yleensä emoyritys) kun taas muut konsernin yhteisöt (yleensä operatiiviset tytäryritykset) eivät kuulu kriisinratkaisun piiriin vaan niiden tappiot siirretään kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle. Usean kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena on useampia yhteisöjä. On tärkeää määrittää selvästi kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt', ja niihin kuuluvat tytäryritykset, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit', jotta haluttua kriisinratkaisustrategiaa voidaan soveltaa tehokkaasti. Kohteen määrittäminen on tärkeää myös siksi, että voidaan määritellä tappionkattamiskykyä koskevien sääntöjen soveltamisen taso, jota rahoitusalan yritysten olisi noudatettava. Tämän vuoksi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklaan tehtävillä muutoksilla otetaan käyttöön käsitteet 'kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö' ja 'kriisinratkaisun kohteena oleva konserni'. Direktiivin 12 ja 13 artiklaan tehtävissä muutoksissa, jotka koskevat konsernin kriisinratkaisusuunnitelmaa, edellytetään nimenomaisesti, että kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt ja konsernit rahoitusalan konsernin sisällä ja tarkastelevat asianmukaisesti suunniteltujen kriisinratkaisutoimien vaikutuksia konsernin sisällä tehokkaan kriisinratkaisun varmistamiseksi.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan muuttaminen

Direktiivin 45 artikla kumotaan ja korvataan 45, 45 a, 45 b, 45 c, 45 d, 45 e, 45 f, 45 g, 45 h, 45 i ja 45 k artiklalla.

Tällä hetkellä laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus mitataan prosenttiosuutena laitoksen velkojen kokonaismäärästä. Muutetussa 45 artiklassa MREL-vähimmäisvaatimuksen mittaamenetelmä sovitetaan yhteen TLAC-standardissa vahvistettujen G-SII-laitoksia koskevien vähimmäisvaatimusten, jäljempänä 'TLAC-vähimmäisvaatimus', mittaamenetelmien kanssa. Laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus olisi sen vuoksi ilmaistava prosenttiosuutena kyseisen laitoksen kokonaisriskin määrästä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä.

45 a artiklassa pidetään voimassa nykyinen kiinnitysluottolaitosten vapautus MREL-vähimmäisvaatimuksesta sillä edellytyksellä, että kansalliset maksukyvyttömyysmenettelyt tai vastaavat menettelyt mahdollistavat sen, että velkojat kattavat tappioita siten, että kriisinratkaisutavoitteet täytetään. Siinä myös selvennetään, että laitosten, jotka on vapautettu MREL-vähimmäisvaatimuksesta, ei pitäisi olla osa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yleistä konsolidoitua vaatimusta.

45 b artiklassa täsmennetään niiden instrumenttien ja erien hyväksyttävyysskriteerit, jotka voidaan ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämässä sovitamalla ne tiiviisti yhteen TLAC-standardin TLAC-vähimmäisvaatimusta koskevien hyväksyttävyysskriteerien kanssa. Vaatimukset ovat siten seuraavia lukuun ottamatta samat.

Mitä tulee soveltamisalaan kuuluviin instrumentteihin, tietyt velkainstrumentit, joissa on johdannaistyyppisiä piirteitä, kuten strukturoidut velkakirjat, voidaan ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämässä, koska ne voivat olla riittävän tappionkattamiskykyisiä kriisinratkaisussa. Strukturoidut velkakirjat ovat velkasitoumuksia, jotka sisältävät kytketyn johdannaisosan. Niiden tuotto on mukautettu referenssiomaisuuserien, kuten pääoman, osakeindeksien, rahastojen, korkojen, hyödykkeiden ja valuuttojen tuottoon. Tämän direktiivin 45 b artiklassa selvennetään, että strukturoidut velkakirjat hyväksytään MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi siltä osin kuin niiden kiinteä pääomamäärä voidaan maksaa takaisin erääntymispäivänä ja ainoastaan lisätuotto on yhdistetty johdannaiseen ja riippuu referenssiomaisuuserän tuotosta. Tämä perustuu siihen, että liikkeeseen laskettaessa kiinteän pääoman määrä on etukäteen tiedossa, arvo on vakaa koko strukturoidun velkakirjan elinkaaren ajan ja kriisinratkaisussa arvo on helposti alennettavissa.

TLAC-standardin mukaan TLAC-vähimmäisvaatimus olisi täytettävä käyttäen suurelta osin etuoikeudeltaan huonompia velkainstrumentteja, jotka tulevat maksukyvyttömyysmenettelyssä sellaisten etuoikeudeltaan parempien velkojen jälkeen, joita ei oteta huomioon TLAC-vähimmäisvaatimuksessa. Tällaisia velkoja ovat muun muassa suojatut talletukset, johdannaiset, verot tai muut julkisoikeudelliset velat. Laitoskohtaisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämisen osalta kriisinratkaisuviranomaiset voivat tällä hetkellä edellyttää etuoikeudeltaan huonompia velkainstrumentteja tapauskohtaisesti. 45 b artiklan uusissa säännöksissä täsmennetään, että etuoikeusaseman muuttamista voitaisiin vaatia siinä määrin kuin se on tarpeen, jotta helpotetaan velan arvon alentamisen soveltamista, erityisesti jos on olemassa selviä viitteitä siitä, että velkojat, joita velan arvon alentaminen koskee, kärsivät kriisinratkaisussa todennäköisesti suurempia tappioita kuin ne mahdollisesti kärsisivät maksukyvyttömyysmenettelyssä, ja ainoastaan siinä määrin kuin on tarpeen kattamaan se osa tappioista, joka olisi suurempi kuin maksukyvyttömyysmenettelyssä aiheutuvat tappiot. Kriisinratkaisuviranomaisten mahdollisesti vaatima etuoikeusaseman muuttaminen laitoskohtaisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi ei saisi vaikuttaa mahdollisuuteen täyttää TLAC-vähimmäisvaatimus osittain muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla velkainstrumenteilla asetuksen (EU) N:o 575/2013 ja TLAC-standardin mukaisesti.

45 c artiklassa täsmennetään MREL-vähimmäisvaatimuksen määrittämistä koskevat edellytykset kaikkien yhteisöjen osalta. MREL-vähimmäisvaatimuksen avulla pankkien olisi pystyttävä kattamaan kriisinratkaisun odotetut tappiot ja vahvistamaan pankin pääomapohjaa kriisinratkaisun jälkeen. Kriisinratkaisuviranomaisten on asianmukaisesti perusteltava valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti asetetun MREL-vähimmäisvaatimuksen taso. Tason ei pitäisi olla suurempi kuin kriisinratkaisun odotettujen tappioiden summa, joka vastaa laitoksen omia varoja koskevaa vaatimusta ja pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaa määrää, jonka avulla yhteisö voi kriisinratkaisun jälkeen täyttää toimiluvan jatkumisen edellyttämät omia varoja koskevat vaatimukset, jotta se voi jatkaa toimintaansa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti. MREL-vähimmäisvaatimus olisi ilmaista prosenttiosuutena kokonaisriskistä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä, ja laitosten olisi täytettävä samanaikaisesti molempien perusteella lasketut tasot.

G-SII-laitosten osalta 45 d artiklassa täsmennetään, että TLAC-standardin mukainen laitoskohtainen TLAC-vähimmäistason korotus voidaan ottaa käyttöön ainoastaan, jos määritetty vähimmäistaso ei ole riittävä kattamaan G-SII-laitoksen tappioita ja vahvistamaan sen pääomapohjaa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti.

Vakavaraisuusdirektiivin muuttamista koskevan ehdotuksen tavoin tämän ehdotuksen 45 e artiklassa elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin sisällytetään ”ohjeistuksen” käsite. Ohjeistuksella kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia laitoksia täyttämään korkeatasoisempia vähimmäisvaatimuksia ja samalla puuttua joustavammin tasojen rikkomisiin, erityisesti lieventämällä tällaisten rikkomusten automaattisia vaikutuksia jakokelpoisen enimmäismäärän Maximum Distributable Amount, MDA) rajoituksiin. 45 e artiklan nojalla kriisinratkaisuviranomaiset voivat muun muassa vaatia laitoksia täyttämään omien varojen vaatimusten tasot ylittäviä määriä koskevia vaatimuksia kriisinratkaisun standardiskenaarioissa odotettuja tappioita suurempien (eli suuremmat kuin nykyiset omia varoja koskevat vaatimukset) tappioiden kattamiseksi kriisinratkaisussa ja sen varmistamiseksi, että markkinoiden luottamus yhteisöön on riittävä kriisinratkaisun jälkeen (eli vaaditun pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavan määrän lisäksi). 45 e artiklassa täsmennetään kuitenkin, että vaatimuksen tappioiden kattamista koskevan osan osalta ohjeistus ei saisi ylittää pääomaa koskevan ohjeistuksen tasoa, jos ohjeistusta koskevan pyynnön esittävät valvontaviranomaiset valvonnallisten stressitestien nojalla sellaisten tappioiden kattamiseksi, joita tavanomaiset vaatimukset eivät kata. Vaatimuksen pääomapohjan vahvistamista koskevan osan osalta ohjeistuksen tasolla, jolla varmistetaan markkinoiden luottamus, pitäisi taata, että kriisinratkaisun jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan. Markkinaluottamuspuskuri ei saisi olla suurempi kuin direktiivin 2013/36/EU mukainen yhdistetty puskurivaatimus, ellei korkeampi taso ole tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan.

45 f ja 45 g artiklassa säädetään MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisen tasosta. Sellaisiin laitoksiin, jotka voidaan hyväksyä kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, MREL-vähimmäisvaatimusta sovelletaan ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Tämä tarkoittaa, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt olisi velvoitettava laskemaan liikkeelle hyväksyttäviä (velka)instrumentteja sellaisille ulkopuolisten kolmannen osapuolen velkojille, joiden osalta velkojen arvoa alennettaisiin, jos kriisinratkaisu käynnistettäisiin kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön (eli kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin) osalta. Siltä osin kuin kyse on konsernin muista yhteisöistä ehdotuksessa otetaan käyttöön käsite ”sisäinen” MREL-vähimmäisvaatimus, joka

on johdonmukainen TLAC-standardissa käytettävän samanlaisen käsitteen kanssa. Tämä merkitsee sitä, että kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien muiden yhteisöjen, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi laskettava liikkeelle hyväksyttäviä (velka)instrumentteja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin sisällä eli kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen olisi ostettava näitä instrumentteja. Jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluva yhteisö, joka ei itse ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, todetaan elinkelvottomaksi, tällaiset instrumentit alaskirjataan tai muutetaan omaksi pääomaksi ja kyseisen yhteisön tappiot siirretään kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle. Sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen merkittävin etu on, että se mahdollistaa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin pääomapohjan vahvistamisen (ilman kriittisiä toimia) asettamatta sitä virallisesti kriisinratkaisuun, mikä voisi aiheuttaa häiriöitä markkinoilla. Tämän vaatimuksen soveltamisessa olisi kuitenkin noudatettava valittua kriisinratkaisustrategiaa, ja erityisesti sillä ei pitäisi muuttaa yhteisön ja sen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin välistä omistussuhdetta pääomapohjan vahvistamisen jälkeen. Ehdotuksessa täsmennetään, että tietyillä suojatoimilla sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus voitaisiin korvata kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien muiden yhteisöjen välisillä vakuudellisilla takauksilla, jotka lankeavat maksettaviksi samoin ajallisin edellytyksin kuin sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi hyväksyttävät instrumentit. Ehdotettuja suojatoimia ovat muun muassa asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten sopimus korvata sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus ja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritykselleen takaama vakuus, jonka likviditeetti on erittäin korkea ja luotto- ja markkinariski minimaalinen. Ehdotuksessa säilytetään myös nykyinen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten mahdollisuus vapauttaa kyseiset tytäryritykset kokonaan niihin sovellettavasta MREL-vähimmäisvaatimuksesta, jos sekä kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö että sen tytäryritykset ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon.

45 h artiklassa säädetään menettelystä, jolla kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin MREL-vähimmäisvaatimus määritetään. Vaatimuksen tason määrittämisestä vastaavat viranomaiset ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomainen, konsernitason kriisinratkaisuviranomainen (perimmäisen emoyrityksen kriisinratkaisuviranomainen) ja muiden kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen kriisinratkaisuviranomaiset. Viranomaisten välisiin mahdollisiin erimielisyyksiin sovelletaan EPV:n valtuuksia EPV-asetuksen mukaisesti.

Muutokset 17 ja 18 artiklaan sekä 45 k artikla

Nämä muutokset koskevat MREL-vähimmäisvaatimuksen rikkomisia. 45 k artiklassa luetellaan ne valtuudet, jotka kriisinratkaisuviranomaisilla on käytettävissään, jos MREL-vähimmäisvaatimusta rikotaan. Koska MREL-vähimmäisvaatimuksen rikkomisen voi olla este laitoksen tai konsernin purkamiselle, 17 ja 18 artiklalla lyhennetään nykyistä menettelyä purkamisesteiden poistamiseksi ja MREL-vähimmäisvaatimuksen rikkomisten käsittelyn nopeuttamiseksi. Siinä myös annetaan kriisinratkaisuviranomaisille uusia valtuuksia vaatia muutoksia hyväksyttävien instrumenttien maturiteettiprofiileihin ja laitosten suunnitelmiin MREL-vähimmäisvaatimuksen tason palauttamiseksi.

Muutokset 55 artiklaan

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 55 artiklan muutoksiin sisältyy se, että kriisinratkaisuviranomainen soveltaa artiklassa säädettyä vaatimusta oikeasuhteisesti. Kriisinratkaisuviranomainen voi vapauttaa laitokset velvollisuudesta sisällyttää kolmannen

maan lainsäädännön alaisiin sopimuksiin tai instrumentteihin velan arvon alentamisen tunnustamista koskeva lauseke, jos se toteaa, että vapautus ei vaikuta kyseisen pankin purkamismahdollisuuksiin ja että pankkien olisi oikeudellisesti, sopimusperusteisesti ja taloudellisesti hankala sisällyttää velan arvon alentamista koskeva lauseke tiettyihin velkoihin. Tällöin kyseisiä velkoja ei pitäisi ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi ja niiden olisi oltava etuoikeudeltaan parempia kuin MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi hyväksyttävien velkojen, jotta minimoidaan riski rikkoa periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan. Tältä osin ehdotuksessa ei heikennetä velan arvon alentamista.

Muutokset 59 ja 60 artiklaan

Muutoksilla 59 ja 60 artiklaan varmistetaan, että sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi hyväksyttävät muut instrumentit kuin pääomainstrumentit (velkainstrumentit) voidaan niin ikään alaskirjata tai muuntaa omaksi pääomaksi, jos ne liikkeelle laskeva kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluva yhteisö, joka ei itse ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, todetaan elinkelvottomaksi.

Keskeyttämistä koskevat muutokset 27 artiklaan, uusi 29 a artikla ja muutokset 63 artiklaan

Muutoksessa 27 artiklaan säädetään uudesta keskeyttämisvälineestä, joka voidaan ottaa käyttöön kriisinratkaisua edeltävässä vaiheessa erityisesti varhaisen puuttumisen valtuutena.

Uudessa 29 a artiklassa esitetään edellytykset varhaisen puuttumisen vaiheen keskeyttämisvälineiden soveltamiseksi. Säännöksestä ilmenee, että tällaisia valtuuksia voidaan käyttää, jos on tarpeen määrittää, ovatko varhaisen puuttumisen vaiheen toimenpiteet välttämättömiä tai onko laitos lähellä kaatumista tai kaatuuko se todennäköisesti. Siinä täsmennetään keskeyttämisen laajuus ja kesto, joka ei voi ylittää viittä työpäivää.

63 artiklaan tehtävällä muutoksella yleisiin kriisinratkaisuun liittyviin valtuuksiin lisätään valtuudet keskeyttää maksut, jos se on tarpeen yhden tai useamman kriisinratkaisuvälineen soveltamiseksi tehokkaasti tai arvostuksen tekemiseksi 36 artiklan mukaisesti. Siinä täsmennetään keskeyttämisen laajuus ja kesto, joka ei voi ylittää viittä työpäivää.

Muut säännökset

Ehdotuksessa esitetään useita muutoksia sen varmistamiseksi, että vaatimuksista raportoidaan asianmukaisesti ja että ne julkistetaan.

Monissa muutoksissa on kyse sääntelykehyksestä ja päätöksenteosta sovellettaessa vaatimusta unioniin sijoittautuneisiin kolmansien maiden laitoksiin. Muut muutokset selventävät sitä, miten keskusvastapuolia kohdellaan elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin ja muun unionin lainsäädännön mukaisesti sen jälkeen, kun ehdotus erityisesti keskusvastapuolia, kuten pankkitoimiluvilla toimivia keskusvastapuolia, koskevasta elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä on hyväksytty. Asianmukaisesti yhtiöoikeusdirektiiveihin on ehdotettu kohdennettuja muutoksia keskusvastapuolia koskevan kriisinratkaisun tehokkuuden varmistamiseksi.

Jäsenvaltioiden on saatettava tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä kahdentoista kuukauden kuluessa sen voimaantulosta. Asianomaisten laitosten on noudatettava uusia määräyksiä kuuden kuukauden kuluessa direktiivin saattamisesta osaksi kansallista

lainsäädäntöä. EPV:n on annettava komissiolle kahdesti vuodessa kertomus siitä, miten vaatimukset pannaan täytäntöön ja miten niitä sovelletaan unionissa.

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY, direktiivin 2002/47/EY, direktiivin 2012/30/EU, direktiivin 2011/35/EU, direktiivin 2005/56/EY, direktiivin 2004/25/EY ja direktiivin 2007/36/EY muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen, kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon¹⁰,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon¹¹,

noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (FSB) julkaisi 9 päivänä marraskuuta 2015 kokonaistappionkattamiskykyä (total loss-absorbing capacity, TLAC) koskevan asiakirjan, jäljempänä 'TLAC-standardi', jonka G-20-maat hyväksyivät marraskuussa 2015. TLAC-standardin mukaan maailmanlaajuisilla järjestelmän kannalta merkittävillä pankeilla, jäljempänä 'G-SIB-pankki', joista käytetään unionin kehyksessä nimitystä maailmanlaajuiset järjestelmän kannalta merkittävät laitokset, jäljempänä 'G-SII-laitos', on oltava riittävä vähimmäismäärä vahvasti tappionkattamiskykyisiä (alentamiskelpoisia) velkoja, joilla varmistetaan sujuva ja nopea tappioiden kattaminen ja pääomapohjan vahvistaminen kriisinratkaisussa. Komissio sitoutui 24 päivänä marraskuuta 2015 antamassaan tiedonannossa¹² esittämään vuoden 2016 loppuun mennessä säädösehdotuksen, jolla TLAC-standardi

¹⁰ EUVL C , , s. .

¹¹ EUVL C , , s. .

¹² Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan keskuspankille, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle ”Pankkiunionin toteuttaminen” (24.11.2016, COM(2015) 587 final).

voidaan panna täytäntöön kansainvälisesti sovittuun määräaikaan eli vuoteen 2019 mennessä.

- (2) Kun TLAC-standardi pannaan unionissa täytäntöön, on otettava huomioon nykyinen laitoskohtainen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus (minimum requirement for own funds and eligible liabilities), jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus', jota sovelletaan kaikkiin unionin luottolaitoksiin ja sijoituspalveluyrityksiin ja josta säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2014/59/EU¹³. Koska sekä TLAC-standardilla että MREL-vähimmäisvaatimuksella on sama tavoite eli varmistaa, että unionin laitosten tappionkattamiskyky on riittävä, näiden kahden vaatimuksen olisi oltava yleistä kehystä täydentäviä osatekijöitä. Käytännössä G-SII-laitoksia koskeva TLAC-standardin mukainen yhdenmukaistettu vähimmäistaso, jäljempänä 'TLAC-vähimmäisvaatimus', olisi otettava käyttöön unionin lainsäädännössä muuttamalla asetusta (EU) N:o 575/2013¹⁴ ja G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen korotus ja muita kuin G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen vaatimus eli omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus tekemällä kohdennettuja muutoksia direktiiviin 2014/59/EU ja asetukseen (EU) N:o 806/2014¹⁵. Laitosten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta tämän direktiivin säännöksiä olisi sovellettava johdonmukaisesti edellä mainittujen säädösten ja direktiivin 2013/36/EU¹⁶ säännösten kanssa.
- (3) TLAC-standardin täytäntöönpanoa koskevien yhdenmukaistettujen unionin sääntöjen puuttuminen aiheuttaisi laitoksille lisäkustannuksia ja oikeudellista epävarmuutta ja vaikeuttaisi velan arvon alentamisen soveltamista rajojen yli toimivissa laitoksissa. Yhdenmukaistettujen unionin sääntöjen puuttuminen johtaisi myös kilpailun vääristymiseen sisämarkkinoilla, koska voimassa olevien vaatimusten ja TLAC-standardin noudattamisesta laitoksille aiheutuvat kustannukset saattavat vaihdella unionissa huomattavasti. On välttämätöntä poistaa tällaiset sisämarkkinoiden toiminnan esteet ja välttää kilpailun vääristymiset, joita aiheutuu, jos TLAC-standardin täytäntöönpanoa varten ei ole laadittu yhdenmukaistettuja unionin sääntöjä. Tämän vuoksi asianmukainen oikeusperusta tälle direktiiville on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 114 artikla, sellaisena kuin sitä on tulkittu Euroopan unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti.
- (4) TLAC-standardin mukaisesti direktiivissä 2014/59/EU olisi jatkossakin tunnustettava kriisinratkaisustrategioina sekä yhden kriisinratkaisuviranomaisen malli että usean

¹³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

¹⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

¹⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismiin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

¹⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

kriisinratkaisuviranomaisen malli. Yhden kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena on ainoastaan yksi konserniyhteisö, yleensä emoyritys, kun taas muut konsernin yhteisöt, yleensä operatiiviset tytäryhtiöt, eivät kuulu kriisinratkaisun piiriin vaan niiden tappiot ja pääomapohjan vahvistamistarpeet siirretään kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle. Usean kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena voi olla useampia konserniyhteisöjä. On tärkeää määrittää selvästi kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt', ja niihin kuuluvat tytäryhtiöt, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit', jotta haluttua kriisinratkaisustrategiaa voidaan soveltaa tehokkaasti. Määrittäminen on tärkeää myös siksi, että voidaan määritellä tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevien sääntöjen soveltamisen taso, jota rahoitusalan yritysten olisi noudatettava. Sen vuoksi on tarpeen ottaa käyttöön käsitteet 'kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö' ja 'kriisinratkaisun kohteena oleva konserni' ja muuttaa direktiiviä 2014/59/EU konsernin kriisinratkaisusuunnitelman osalta siten, että siinä nimenomaisesti edellytetään, että kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt ja konsernit rahoitusalan konsernin sisällä ja tarkastelevat asianmukaisesti suunniteltujen kriisinratkaisutoimien vaikutuksia konsernin sisällä konsernin kriisinratkaisun tehokkuuden varmistamiseksi.

- (5) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että laitosten kyky kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa on riittävä, jotta ne voidaan toteuttaa kriisinratkaisussa sujuvasti ja nopeasti niin, että vaikutus rahoitusvakauteen ja veronmaksajiin on mahdollisimman vähäinen. Tämä voidaan saavuttaa siten, että laitokset noudattavat direktiivin 2014/59/EU mukaista laitospohjaista omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta, jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus'.
- (6) Jotta nimittäjät, joilla mitataan laitosten kykyä kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa, voidaan sovittaa yhteen TLAC-standardin vastaavien nimittäjien kanssa, MREL-vähimmäisvaatimus olisi ilmaistava prosenttiosuutena kyseisen laitoksen kokonaisriskin määrästä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä.
- (7) MREL-vähimmäisvaatimusta koskevat velkojen arvon alentamisen hyväksyttävyyssuhteet olisi sovittava yhteen asetuksessa (EU) N:o 575/2013 TLAC-vähimmäisvaatimuksen osalta vahvistettujen kriteerien kanssa tässä direktiivissä säädettyjen täydentävien mukautusten ja vaatimusten mukaisesti. Etenkin tietyt velkainstrumentit, jotka sisältävät kytketyn johdannaisosan, kuten tietyt strukturoidut velkakirjat, olisi hyväksyttävä MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi siltä osin kuin niiden kiinteä pääomamäärä voidaan maksaa takaisin erääntymispäivänä ja ainoastaan lisätuotto on yhdistetty johdannaiseen ja on riippuvainen referenssiomaisuuserän tuotosta. Kiinteän pääomamäärän osalta instrumenttien olisi oltava kriisinratkaisussa tappioita vahvasti kattavia ja helposti alennettavissa.
- (8) MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi huomioon otettavien velkojen määritelmään sisältyvät periaatteessa kaikki velat, jotka johtuvat saamisista vakuudettomilta etuoikeudettomilta velkojilta (muut kuin etuoikeudeltaan huonommat velat), paitsi jos ne eivät täytä tämän direktiivin erityisiä hyväksyttävyyssuhteita. Jotta laitosten purkamismahdollisuuksia parannettaisiin käyttämällä tehokkaasti velan arvon alentamista, kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava vaatia, että MREL-

vähimmäisvaatimus täytetään etuoikeudeltaan huonommilla veloilla, erityisesti jos on olemassa selviä viitteitä siitä, että velkojat, joita velan arvon alentaminen koskee, kärsivät kriisinratkaisussa todennäköisesti suurempia tappioita kuin ne mahdollisesti kärsisivät maksukyvyttömyysmenettelyssä. MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämistä etuoikeudeltaan huonommilla veloilla olisi vaadittava ainoastaan tasolla, joka on tarpeen sen estämiseksi, että velkojien tappiot ovat kriisinratkaisussa suuremmat kuin ne olisivat maksukyvyttömyysmenettelyssä. Se, että kriisinratkaisuviranomaiset vaativat velkainstrumenttien etuoikeusaseman muuttamista MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi, ei saisi vaikuttaa mahdollisuuteen täyttää TLAC-vähimmäisvaatimus osittain muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla velkainstrumenteilla asetuksen (EU) N:o 575/2013 mukaisesti TLAC-standardissa sallitulla tavalla.

- (9) MREL-vähimmäisvaatimuksen avulla laitosten olisi pystyttävä kattamaan kriisinratkaisun odotetut tappiot ja vahvistamaan laitoksen pääomapohjaa kriisinratkaisun jälkeen. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi valitseman kriisinratkaisustrategian pohjalta perusteltava asianmukaisesti MREL-vähimmäisvaatimuksen taso erityisesti siltä osin kuin on kyse direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun, pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaa määrää koskevan vaatimuksen tarpeesta ja tasosta. Tason olisi muodostuttava summasta, joka saadaan laskemalla yhteen kriisinratkaisun odotetut tappiot, jotka vastaavat laitoksen omia varoja koskevaa vaatimusta, ja pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, jonka avulla laitos voi kriisinratkaisun jälkeen täyttää toimiluvan jatkumisen edellyttämät omia varoja koskevat vaatimukset, jotta se voi jatkaa toimintaansa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti. MREL-vähimmäisvaatimus olisi ilmaistava prosenttiosuutena kokonaisriskistä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä, ja laitosten olisi täytettävä molempien perusteella lasketut tasot samanaikaisesti. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi voitava mukauttaa pääomapohjan vahvistamista koskevia määriä asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa vastaamaan riittävästi lisääntyneitä riskejä, jotka vaikuttavat kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin liiketoimintamallista, rahoitusmallista ja yleisestä riskiprofilista johtuviin purkamismahdollisuuksiin, ja tällaisissa rajatuissa olosuhteissa edellyttää, että 45 c artiklan 3 ja 4 kohdassa tarkoitetut pääomapohjan vahvistamista koskevat määrät ylittyvät.
- (10) G-SII-laitosten purkamismahdollisuuksien parantamiseksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava määrätä niille laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus asetuksessa (EU) N:o 575/2013 säädetyn TLAC-vähimmäisvaatimuksen lisäksi. Tällainen laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus voidaan ottaa käyttöön ainoastaan, jos TLAC-vähimmäisvaatimus ei riitä kattamaan tappioita tai vahvistamaan G-SII-laitoksen pääomapohjaa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti.
- (11) MREL-vähimmäisvaatimuksen tasoa määritettäessä kriisinratkaisuviranomaisten olisi otettava huomioon laitoksen merkitys järjestelmän kannalta ja sen kaatumisen mahdolliset haitalliset vaikutukset rahoitusvakauteen. Niiden olisi varmistettava, että G-SII-laitoksilla ja muilla vastaavilla unionin järjestelmän kannalta merkittävillä laitoksilla on tasapuoliset toimintaedellytykset. Siksi niiden laitosten MREL-vähimmäisvaatimusten, joita ei ole yksilöity G-SII-laitoksiksi mutta jotka ovat unionin järjestelmän kannalta yhtä merkittäviä kuin G-SII-laitokset, ei pitäisi poiketa tasoltaan

ja muodoltaan suhteettoman paljon G-SII-laitoksille yleisesti asetetusta MREL-vähimmäisvaatimuksesta.

- (12) Direktiivissä 2013/36/EU toimivaltaiselle viranomaiselle annettujen valtuuksien tapaan tässä direktiivissä kriisinratkaisuviranomaisille olisi annettava lupa vaatia laitoksia täyttämään korkeatasoisempia vähimmäisvaatimuksia sekä lupa puuttua joustavammin tällaisten tasojen rikkomisiin, erityisesti lieventämällä tällaisten rikkomusten automaattisia vaikutuksia jakokelpoisen enimmäismäärän rajoituksiin. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava antaa laitoksille ohjeistusta asetuksessa (EU) N:o 575/2013 ja direktiivissä 2013/36/EU säädetyt omien varojen vaatimusten tasot ylittäviä määriä koskevien lisävaatimusten täyttämistä tappioiden kattamiseksi kriisinratkaisussa ja/tai varmistaa, että markkinoilla säilyy riittävä luottamus laitosta kohtaan kriisinratkaisun jälkeen. Jotta varmistetaan johdonmukaisuus direktiivin 2013/36/EU kanssa, ohjeistusta lisätappioiden kattamiseksi voidaan antaa ainoastaan, jos toimivaltaiset valvontaviranomaiset ovat pyytäneet pääomaa koskevaa ohjeistusta direktiivin 2013/36/EU mukaisesti, eikä taso saisi ylittää kyseisessä ohjeistuksessa pyydettyä tasoa. Pääomapohjan vahvistamiseen käytettävän määrän osalta ohjeistuksessa esitetyllä tasolla, jolla varmistetaan markkinoiden luottamus, olisi varmistettava, että laitos voi edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan sekä kattaa toimintansa uudelleen organisointia koskevat kulut kriisinratkaisun jälkeen. Markkinaluottamuspuskuri ei saisi olla suurempi kuin direktiivin 2013/36/EU mukainen yhdistetty pääomapuskurivaatimus, ellei korkeampi taso ole tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan. Jos yhteisö jatkuvasti epäonnistuu ohjeistuksessa edellytettyjen ylimääräisten omien varojen ja hyväksyttävien velkojen hankkimisessa, kriisinratkaisuviranomaisen olisi voitava vaatia, että MREL-vähimmäisvaatimusta korotetaan kattamaan ohjeistuksessa tarkoitettu määrä. Arvioidessaan, onko epäonnistuminen jatkuvaa, kriisinratkaisuviranomaisen olisi otettava huomioon asianomaisen yhteisön tämän direktiivin vaatimusten mukaisesti toimittamat kertomukset MREL-vähimmäisvaatimuksesta.
- (13) Asetuksen N:o 575/2013 mukaisesti sellaisiin laitoksiin, jotka voidaan hyväksyä kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, pitäisi soveltaa MREL-vähimmäisvaatimusta ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Tämä tarkoittaa, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt olisi velvoitettava MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi laskemaan liikkeeseen hyväksyttäviä instrumentteja ja eriä sellaisille ulkopuolisille kolmannen osapuolen velkojille, joiden osalta velan arvoa alennettaisiin, jos kriisinratkaisu käynnistettäisiin kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön osalta.
- (14) Sellaisten laitosten, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi täytettävä MREL-vähimmäisvaatimus yksittäisten laitosten tasolla. Tällaisten laitosten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen olisi yleisesti ottaen katettava laitosten tappionkattamistarpeet ja pääomapohjan vahvistamistarpeet siten, että ne hankkivat laitosten liikkeeseen laskemia hyväksyttäviä velkoja ja alaskirjaavat tai muuttavat ne omistusunstrumenteiksi sillä hetkellä, kun kyseiset laitokset eivät enää ole elinkelpoisia. Täten sellaisiin laitoksiin sovellettavaa MREL-vähimmäisvaatimusta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi sovellettava yhdessä ja johdonmukaisesti niiden vaatimusten kanssa, joita sovelletaan kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin. Näin kriisinratkaisuviranomaiset voisivat purkaa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin asettamatta sen tiettyä tytäryritystä

kriisinratkaisun kohteeksi ja estää siten markkinoihin kohdistuvat mahdollisesti haitalliset vaikutukset. Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja sen tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomaisten välisestä sopimuksesta hyväksyttävien velkojen liikkeeseen laskeminen kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille pitäisi voida korvata kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja sen tytäryritysten välisillä vakuudellisilla takauksilla, jotka lankeavat maksettaviksi sellaisten ajallisten edellytysten täytyessä, jotka vastaavat hyväksyttävien velkojen alaskirjaukseen tai muuntamiseen oikeuttavia edellytyksiä. Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten olisi myös voitava luopua kokonaan sellaisiin laitoksiin sovellettavan MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, jos sekä kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö että sen tytäryritykset ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon. MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisessa sellaisiin laitoksiin, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi noudatettava valittua kriisinratkaisustrategiaa, erityisesti soveltamisella ei pitäisi muuttaa laitosten ja niiden kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin välisiä omistussuhteita sen jälkeen, kun laitosten pääomapohjaa on vahvistettu.

- (15) Jotta MREL-vähimmäisvaatimuksen taso on kriisinratkaisun kannalta asianmukainen, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen, joka on perimmäisen emoyrityksen kriisinratkaisuviranomainen, ja muiden kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen kriisinratkaisuviranomaisten olisi toimittava MREL-vähimmäisvaatimuksen määrittämisestä vastaavina viranomaisina. Viranomaisten välisiin mahdollisiin erimielisyyksiin olisi sovellettava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1093/2010¹⁷ mukaisia Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) valtuuksia tässä direktiivissä säädettyjen edellytysten ja rajoitusten mukaisesti.
- (16) Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten olisi puututtava kaikkiin TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen rikkomisiin ja korjattava puutteet. Koska vaatimusten rikkominen voi olla este laitoksen tai konsernin purkamiselle, purkamismahdollisuuksien esteiden poistamista koskevia nykyisiä menettelyjä olisi lyhennettävä, jotta mahdollisiin rikkomisiin voitaisiin puuttua ripeästi. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi myös voitava vaatia, että laitokset muuttavat hyväksyttävien instrumenttien ja erien maturiteettiprofiilia sekä valmistelevat ja toteuttavat suunnitelmat vaatimusten tason palauttamiseksi.
- (17) Jotta voidaan varmistaa MREL-vähimmäisvaatimuksen avoin soveltaminen, laitosten olisi raportoitava toimivaltaisille viranomaisilleen ja kriisinratkaisuviranomaisilleen ja säännöllisesti julkistettava hyväksyttävien velkojen tasot ja niiden muodostuminen, mukaan lukien niiden maturiteettiprofiili ja ensisijaisuusjärjestys tavanomaisessa maksukyvyyttömyysmenettelyssä. Omia varoja koskevien vaatimusten ja MREL-vähimmäisvaatimuksen noudattamista koskevan valvontaraportoinnin olisi oltava johdonmukaista ja säännöllistä.
- (18) Vaatimuksella, jonka mukaan velan arvon alentamisen käyttöönoton vaikutukset on tunnustettava sopimuksissa tai instrumenteissa, joilla luodaan sellaisia velkoja, joihin

¹⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

sovelletaan kolmansien maiden lainsäädäntöä, olisi varmistettava, että tällaisten velkojen arvoa voidaan alentaa kriisinratkaisussa. Jos kaikilla kolmansien maiden lainkäyttöalueilla ei vielä ole tällaiseen tunnustamiseen liittyviä sääntelypuitteita, jotka mahdollistavat tehokkaan rajatylittävän kriisinratkaisun, tai kunnes ne ovat ottaneet tällaiset puitteet käyttöön, toimivan ratkaisun tarjoavat asianmukaisesti laaditut ja laajasti hyväksytyt sopimusjärjestelyt. Vaikka käytössä olisikin tunnustamista koskevat sääntelypuitteet, tunnustamista koskevilla sopimusjärjestelyillä voidaan lisätä oikeusvarmuutta ja ennakoitavuutta kriisinratkaisutoimien rajatylittävässä tunnustamisessa. Saattaa olla tapauksia, joissa tällaisten sopimusehtojen sisällyttäminen sopimuksiin tai instrumentteihin, joilla luodaan tiettyjä velkoja, erityisesti velkoihin, joita ei ole rajattu direktiivissä 2014/59/EU tarkoitetun velan arvon alentamisen ulkopuolelle, suojattuihin talletuksiin tai omien varojen instrumentteihin ei ole laitoksille käytännössä mahdollista. Laitosten on vaikea sisällyttää sopimuksiin tai instrumentteihin, joilla luodaan velkoja, sopimusehtoja velan arvon alentamisen vaikutuksista etenkin silloin, kun tällaiset ehdot ovat laittomia asianomaisissa kolmansissa maissa tai kun laitoksilla ei ole neuvotteluvoimaa tällaisten sopimusehtojen sisällyttämiseksi. Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi sen vuoksi oltava mahdollisuus myöntää vapautus vaatimuksesta sisällyttää sopimuksiin tällaiset sopimusehdot silloin, kun sopimusehdot aiheuttaisivat laitoksille suhteettomia kustannuksia ja näin syntyneet velat eivät varmistaisi merkittävää tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä kriisinratkaisussa. Vapautusta ei kuitenkaan pitäisi ottaa käyttöön silloin, kun useat sopimukset ja velat yhdessä varmistavat merkittävän tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn kriisinratkaisussa. Sen varmistamiseksi, että laitosten purkamismahdollisuuksiin ei kohdistu vaikutuksia, velkoja, joihin vapautusta sovelletaan, ei oteta huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi.

- (19) Rahoitusvakauden säilyttämiseksi on tärkeää, että toimivaltaiset viranomaiset voivat korjata laitoksen rahoitus- ja taloustilanteen heikkenemisen ennen laitoksen päättymistä tilanteeseen, jossa viranomaisilla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin laitoksen purkaminen. Tätä varten toimivaltaisille viranomaisille olisi myönnettävä asianmukaiset valtuudet toimia varhaisessa vaiheessa. Valtuuksiin puuttua asioihin varhaisessa vaiheessa olisi sisällyttävä valtuudet keskeyttää tietyt sopimusvelvoitteet lyhyimmäksi mahdolliseksi ajaksi. Keskeytysvaltuudet olisi rajattava tarkasti, ja niitä olisi käytettävä ainoastaan silloin, kun se on tarpeen sen määrittämiseksi, ovatko varhaiset toimet tarpeen tai onko laitos lähellä kaatumista tai kaatuuko se todennäköisesti. Näitä keskeytysvaltuuksia ei kuitenkaan pitäisi soveltaa velvollisuuksiin, jotka liittyvät osallistumiseen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/26/EY¹⁸ mukaisesti nimettyihin järjestelmiin, keskusvastapuoliin ja keskuspankkeihin, mukaan lukien Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen, jäljempänä 'EAMV', tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin. Sitä ei pitäisi soveltaa myöskään suojattuihin talletuksiin. Varhaisten toimenpiteiden valtuuksiin tulisi kuulua direktiivissä 2013/36/EU jo säädetty valtuudet sellaisissa tilanteissa, joissa ei ole kysymys varhaisista toimenpiteistä, sekä sellaisissa muissa tilanteissa, joissa nämä valtuudet katsotaan tarpeelliseksi laitoksen taloudellisen vakauden ennalleen palauttamiseksi.

¹⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/26/EY, annettu 19 päivänä toukokuuta 1998, selvityksen lopullisuudesta maksujärjestelmissä ja arvopaperien selvitysjärjestelmissä (EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45).

- (20) Kriisinratkaisun tehokkuuden varmistamiseksi ja etenkin toimivaltaristiriitojen välttämiseksi on aiheellista, ettei lähellä kaatumista olevassa laitoksessa aloiteta tai jatketa tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä niin kauan kuin kriisinratkaisuviranomainen käyttää kriisinratkaisuvaltuuksiaan tai kriisinratkaisuvälineitä, paitsi kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta tai suostumuksella. On niin ikään hyödyllistä ja välttämätöntä keskeyttää tiettyjen sopimusvelvoitteiden voimassaolo rajalliseksi ajaksi, jotta kriisinratkaisuviranomaisella on aikaa arvostuksen tekemiseen ja kriisinratkaisuvälineiden käyttämiseen. Nämä valtuudet olisi rajattava täsmällisesti, ja niitä olisi käytettävä vain mahdollisimman lyhyen ajan arvostuksen tekemiseksi tai kriisinratkaisuvälineiden käyttöön ottamiseksi. Valtuuksia ei kuitenkaan pitäisi soveltaa suojattuihin talletuksiin tai velvoitteisiin, jotka liittyvät osallistumiseen direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimettyihin järjestelmiin, keskusvastapuoliin ja keskuspankkeihin, mukaan lukien EAMV:n tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin. Direktiivillä 98/26/EY vähennetään riskiä, joka liittyy maksu- ja arvopapereiden selvitysjärjestelmiin osallistumiseen, erityisesti vähentämällä tällaiseen järjestelmään kohdistuvia häiriöitä osallistujan maksukyvyttömyyden tapauksessa. Jotta varmistetaan, että näitä suojatoimia sovelletaan asianmukaisesti kriisitilanteessa samalla kun ylläpidetään maksu- ja arvopapereiden selvitysjärjestelmien ylläpitäjien ja muiden markkinatoimijoiden varmuutta, direktiiviä 2014/59/EU olisi muutettava niin, että siinä säädetään, että pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea ei olisi pidettävä direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä, edellyttäen, että sopimuksen mukaiset merkittävät velvoitteet täytetään edelleen. Minkään direktiivissä 2014/59/EU ei pitäisi kuitenkaan rajoittaa direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimetyn järjestelmän toimintaa tai oikeutta kyseisessä direktiivissä tarkoitettuun vakuuteen.
- (21) Jotta vältetään päällekkäiset vaatimukset ja sovelletaan tehokkaasti asianmukaisia keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevia sääntöjä asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] mukaisesti, direktiiviä 2014/59/EU olisi muutettava siten, että sen soveltamisalan ulkopuolelle jätetään ne keskusvastapuolet, joihin jäsenvaltiot soveltavat asetuksen (EU) N:o 648/2012¹⁹ nojalla tiettyjä direktiivin 2013/36/EU mukaisia toimiluvan saantia koskevia vaatimuksia ja joilla siksi on lupa toimia myös luottolaitoksina.
- (22) Direktiivissä 2014/59/EU luottolaitosten tai sijoituspalveluyritysten tiettyihin velkoihin ei sovelleta velan arvon alentamista tai velvoitteiden keskeyttämistä, vakuusoikeuksien täytäntöönpanon rajoittamista ja sopimuksen purkamisoikeuksien tilapäistä keskeyttämistä koskevia valtuuksia, ja saman pitäisi päteä myös unioniin sijoittautuneisiin keskusvastapuoliin ja EAMV:n tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin.
- (23) Jotta varmistetaan, että eri säädöksissä käytetyt termit tulkitaan yhdenmukaisesti, on aiheellista sisällyttää direktiiviin 98/26/EY asetuksessa (EU) N:o 648/2012 käyttöön otetut määritelmät ja käsitteet ”keskusvastapuoli” ja ”osallistuja”.

¹⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppapietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

- (24) Jotta keskusvastapuolten kriisinratkaisu voidaan toteuttaa tehokkaasti, direktiivissä 2002/47/EY²⁰ säädettyjä suoja-toimia ei pitäisi soveltaa rahoitusvakuusjärjestelyn täytäntöönpanon rajoitukseen tai panttioikeuteen perustuvaa rahoitusvakuusjärjestelyä, sulkeutuvaa nettoutusta tai kuittausta koskevan lausekkeen voimaantulon rajoitukseen, joka on annettu asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolen elvytys ja kriisinratkaisu] nojalla.
- (25) Direktiivi 2012/30/EU²¹, direktiivi 2011/35/EU²², direktiivi 2005/56/EY²³, direktiivi 2004/25/EY²⁴ ja direktiivi 2007/36/EY²⁵ sisältävät säännöksiä sellaisten keskusvastapuolten osakkeenomistajien ja velkojen suojaamiseksi, joihin näitä direktiivejä sovelletaan. Tilanteissa, joissa kriisinratkaisuviranomaisten on toimittava nopeasti, nämä säännöt voivat estää kriisinratkaisuviranomaisten tehokkaan toiminnan ja kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käytön. Direktiivissä 2014/59/EU säädetty poikkeukset olisi näin ollen laajennettava koskemaan asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] mukaisesti toteutettavia toimia. Sidosryhmien mahdollisimman suuren oikeusvarmuuden takaamiseksi poikkeukset olisi määriteltävä selkeästi ja tarkasti, ja niitä olisi käytettävä ainoastaan yleisen edun nimissä, kun kriisinratkaisun käynnistämisen edellytykset täyttyvät. Kriisinratkaisuvälineiden käyttö edellyttää, että asetuksessa (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] säädetty kriisinratkaisutavoitteet ja kriisinratkaisuedellytykset täyttyvät. Jotta varmistetaan, että viranomaiset voivat määrätä seuraamuksia, jos asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolen elvytys ja kriisinratkaisu] säännöksiä ei ole noudatettu, ja että tällaiset valtuudet määrätä seuraamuksia ovat johdonmukaisia muiden rahoituslaitosten elvytys- ja kriisinratkaisukehysten kanssa, direktiivin 2014/59/EU VIII osaston soveltamisalan olisi katettava myös asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] säännösten rikkominen.
- (26) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta eli vahvistaa elvytys- ja kriisinratkaisukehystä koskevia yhdenmukaisia sääntöjä, vaan se voidaan toiminnan laajuuden vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

²⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppapietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

²¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/30/EU, annettu 25 päivänä lokakuuta 2012, niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 54 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöitä perustettaessa sekä niiden pääomaa säilytettäessä ja muutettaessa (EUVL L 315, 14.11.2012, s. 74).

²² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/35/EU, annettu 5 päivänä huhtikuuta 2011, osakeyhtiöiden sulautumisesta (EUVL L 110, 29.4.2011, s. 1).

²³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/56/EY, annettu 26 päivänä lokakuuta 2005, pääomayhtiöiden rajatylittävistä sulautumisista (EUVL L 310, 25.11.2005, s. 1).

²⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/25/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, julkisista ostotarjouksista (EUVL L 142, 30.4.2004, s. 12).

²⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/36/EY, annettu 11 päivänä heinäkuuta 2007, osakkeenomistajien eräiden oikeuksien käyttämisestä julkisesti noteeratuissa yhtiöissä (EUVL L 184, 14.7.2007, s. 17).

- (27) Jotta voidaan varmistaa asianmukainen määräaika tämän direktiivin täytäntöön panemiseksi ja soveltamiseksi, jäsenvaltioille olisi annettava sen voimaantulosta kaksitoista kuukautta aikaa saattaa se osaksi kansallista lainsäädäntöä ja asianomaisten laitosten olisi noudatettava uusia säännöksiä kuuden kuukauden kuluttua direktiivin saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla
Muutokset direktiiviin 2014/59/EU

1. Lisätään 1 artiklaan 3 kohta seuraavasti:

”3. Tätä direktiiviä ei sovelleta sellaisiin keskusvastapuoliin, joihin jäsenvaltiot soveltavat asetuksen (EU) N:o 648/2012 14 artiklan 5 kohdan nojalla direktiivin 2013/36/EU mukaisia tiettyjä toimilupaa koskevia vaatimuksia.

Tämän direktiivin VIII osastossa vahvistettuja säännöksiä sovelletaan kuitenkin myös seuraamuksiin, jotka johtuvat [keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevan] asetuksen noudattamatta jättämisestä.”

2. Korvataan 2 artiklan 1 kohdan 71 alakohdassa ilmaisu ”hyväksyttävillä veloilla” ilmaisulla ”alentamiskelpoisilla veloilla”.

3. Lisätään 2 artiklan 1 kohtaan alakohta seuraavasti:

”71 a) ’hyväksyttävillä veloilla’ alentamiskelpoisia velkoja, jotka täyttävät tapauksen mukaan 45 b artiklan tai 45 g artiklan 3 kohdan a alakohdan vaatimukset;”

4. Lisätään 2 artiklan 1 kohtaan 83 a, 83 b, 109 ja 110 alakohta seuraavasti:

”83 a) ’kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä’ unioniin sijoittautunutta yhteisöä, jonka kriisinratkaisuviranomainen on 12 artiklan mukaisesti määrittänyt yhteisöksi, johon kriisinratkaisusuunnitelmassa kohdistetaan kriisinratkaisutoimia;

83 b) ’kriisinratkaisun kohteena olevalla konsernilla’ kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä ja sen tytäryhtiöitä, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä eivätkä toisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryhtiöitä;

109) ’määritysosapuolella’ asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 14 kohdassa määriteltä määritysosapuolta;

110) ’hallituksella’ kansallisen yhtiölain nojalla asetuksen (EU) N:o 648/2012 27 artiklan 2 kohdan mukaisesti perustettua hallinto- tai valvontaelintä tai molempia.”

5. Korvataan 12 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernitason kriisinratkaisuviranomaiset laativat konsernin kriisinratkaisusuunnitelmat yhdessä tytäryritysten osalta toimivaltaisten viranomaisten kanssa ja merkittävien sivuliikkeiden kriisinratkaisuviranomaisia kuultuaan siltä osin kuin se on merkittävän sivuliikkeen kannalta tarkoituksenmukaista. Konsernin kriisinratkaisusuunnitelmassa on osoitettava toimenpiteet, jotka toteutetaan seuraavien osalta:

- (a) unionissa emoyrityksenä toimiva yritys;
- (b) konserniin kuuluvat tytäryritykset, joka sijaitsevat unionissa;
- (c) 1 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettut yhteisöt; ja
- (d) VI osaston mukaisesti konserniin kuuluvat tytäryritykset, joka sijaitsevat unionin ulkopuolella.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden mukaisesti kriisinratkaisusuunnitelmassa on nimettävä kunkin konsernin osalta:

- (a) kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt;
- (b) kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit.”

6. Korvataan 12 artiklan 3 kohdan a ja b alakohta seuraavasti:

”a) esitettävä kriisinratkaisun kohteena olevissa yhteisöissä toteutettaviksi suunnitellut kriisinratkaisutoimet 10 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuissa skenaarioissa ja kyseisten kriisinratkaisutoimien vaikutukset 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettuihin muihin konserniyhteisöihin, emoyritykseen ja tytäryrityksinä toimiviin laitoksiin;

b) tarkasteltava, missä määrin kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia voitaisiin soveltaa ja käyttää koordinoitusti unioniin sijoittautuneisiin kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin, mukaan lukien toimenpiteet, joiden avulla kolmatta osapuolta voidaan kannustaa ostamaan konserni kokonaisuudessaan taikka erikseen liiketoiminta-alueita tai konsernin eri yhteisöjen tuottamia toimintoja tai yksittäisiä konserniyhteisöjä tai kriisinratkaisun kohteena olevia konserneja sekä tunnistaa koordinoitun kriisinratkaisun mahdolliset esteet;”

7. Korvataan 12 artiklan 3 kohdan e alakohta seuraavasti:

”e) esitettävä mahdolliset lisätoimet, joita ei ole mainittu tässä direktiivissä ja joita asianomaiset kriisinratkaisuviranomaiset aikovat soveltaa kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin;”

8. Lisätään 12 artiklan 3 kohtaan a 1 alakohta seuraavasti:

”a 1) konsernin muodostuessa useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista esitettävä kunkin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisun kohteena olevissa yhteisöissä suunnitellut kriisinratkaisutoimet ja tällaisten toimien vaikutukset seuraaviin:

i) muut samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvat konserniyhteisöt;

ii) muut kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit.”

9. Lisätään 13 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan jälkeen alakohta seuraavasti:

”Jos jokin konserni muodostuu useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista, 12 artiklan 3 kohdan a 1 alakohdassa tarkoitettut suunnitellut kriisinratkaisutoimet on hyväksyttävä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettulla yhteisellä päätöksellä.”

10. Korvataan 13 artiklan 6 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Jollei yhteistä päätöstä saada aikaan kriisinratkaisuviranomaisten kesken neljän kuukauden määräajassa, kunkin tytäryrityksestä vastaavan kriisinratkaisuviranomaisen, joka on eri mieltä konsernin kriisinratkaisusuunnitelmasta, on tehtävä oma päätöksensä ja tarvittaessa yksilöitävä kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö sekä laadittava kriisinratkaisusuunnitelma lainkäyttöalueellaan sijaitsevista yhteisöistä muodostuvaa kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia varten ja ylläpidettävä sitä. Kunkin eri mieltä olevan kriisinratkaisuviranomaisen yksittäisen päätöksen on oltava kaikilta osin perusteltu, ja siinä on muun muassa esitettävä ehdotetusta konsernin kriisinratkaisusuunnitelmasta eriävän mielipiteen syyt ja otettava huomioon muiden kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten näkökannat ja varaukset. Kunkin kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava päätöksestään muille kriisinratkaisukollegion jäsenille.”

11. Korvataan 16 artiklan 1 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”Konserni katsotaan purkamiskelpoiseksi, jos kriisinratkaisuviranomaiset pystyvät uskottavasti joko likvidoimaan konserniyhteisöt tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai toteuttamaan kyseisen konsernin kriisinratkaisun soveltaen kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia välttämällä mahdollisimman pitkälle aiheuttamasta merkittäviä haitallisia seurauksia niiden jäsenvaltioiden, joihin konserniyhteisöt ovat sijoittautuneet, muiden jäsenvaltioiden tai unionin rahoitusjärjestelmille, olipa kyse laajemmasta rahoitusalan epävakauksesta tai koko järjestelmän laajuisista tapahtumista, ja pyrkien varmistamaan kyseisten konserniyhteisöjen kriittisten toimintojen jatkuvuuden, jos ne ovat helposti erotettavissa hyvissä ajoin tai muilla keinoin. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten on ilmoitettava EPV:lle hyvissä ajoin aina, kun konsernia ei katsota purkamiskelpoiseksi.”

12. Lisätään 16 artiklaan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernin muodostuessa useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista 1 kohdassa tarkoitettut viranomaiset arvioivat kunkin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin purkamismahdollisuudet tämän artiklan mukaisesti.

Edellä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu arviointi on toteutettava koko konsernia koskevan purkamismahdollisuuksien arvioinnin lisäksi.”

13. Lisätään 17 artiklan 3 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Jos purkamismahdollisuuksien este johtuu direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tilanteesta, laitoksen on kahden viikon kuluessa 1 kohdan mukaisesti annetun ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisia toimenpiteitä, joilla varmistetaan, että

laitos noudattaa 45 f tai 45 g artiklaa ja direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettua vaatimusta.”

14. Lisätään 17 artiklan 5 kohtaan h 1 alakohta seuraavasti:

”h 1) velvoittaa laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö toimittamaan suunnitelma, jonka tarkoituksena on 45 f ja 45 g artiklan ja direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdan vaatimusten mukaisuuden palauttaminen;”

15. Lisätään 17 artiklan 5 kohtaan j 1 alakohta seuraavasti:

”j 1) velvoittaa laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö muuttamaan 45 b artiklassa tai 45 g artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen erien maturiteettiprofiili, jotta varmistetaan 45 f ja 45 g artiklan jatkuva noudattaminen;”

16. Korvataan 17 artiklan 5 kohdan i alakohdassa ilmaisu ”45 artiklassa” ja j alakohdassa ilmaisu ”45 kohdassa” ilmaisulla ”45 f ja 45 g artiklassa”.

17. Korvataan 18 artiklan 1–7 kohta seuraavasti:

”1. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on yhdessä tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja kuultuaan valvontakollegiota ja siltä osin kuin se on merkittävien sivuliikkeiden osalta tarkoituksenmukaista, kriisinratkaisuviranomaisia, joiden lainkäyttöalueella sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä, harkittava 16 artiklassa edellytettyä arviointia kriisinratkaisukollegiossa ja toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet, jotta voidaan saada aikaan yhteinen päätös 17 artiklan 4 kohdan mukaisesti esitettyjen toimenpiteiden soveltamisesta kaikkiin kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin ja niiden tytäryrityksiin, jotka ovat 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun konserniin kuuluvia yhteisöjä.

2. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on asetuksen (EU) N:o 1093/2010 25 artiklan 1 kohdan mukaisesti yhteistyössä konsolidointiryhmän valvojan ja EPV:n kanssa laadittava asiaa koskeva kertomus ja lähetettävä se unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle ja tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisille, jotka toimittavat sen valvonnassaan oleville tytäryrityksille, sekä kriisinratkaisuviranomaisille, joiden lainkäyttöalueella sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä. Kertomus on laadittava toimivaltaisten viranomaisten kuulemisen jälkeen, ja siinä on käsiteltävä olennaisia esteitä kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien tehokkaalle käytölle konserniin tai kriisinratkaisun kohteena oleviin konserneihin konsernin muodostuessa useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista. Kertomuksessa on tarkasteltava vaikutusta laitoksen liiketoimintamalliin ja suositeltava oikeasuhteisia ja kohdennettuja toimenpiteitä, jotka viranomaisen mukaan ovat välttämättömiä tai asianmukaisia näiden esteiden poistamiseksi.

Jos konsernin purkamismahdollisuuksien este johtuu direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tilanteesta, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava kyseisestä esteestä tekemästään arvioinnista unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle kuultuaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja sen tytäryrityksinä toimivien laitosten kriisinratkaisuviranomaisia.

3. Unionissa emoyrityksenä toimiva yritys voi neljän kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona se on vastaanottanut kertomuksen, toimittaa huomautuksensa ja ehdottaa konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle vaihtoehtoisia toimenpiteitä kertomuksessa yksilöityjen esteiden korjaamiseksi.

Jos nämä esteet johtuvat direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettusta tilanteesta, unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen on kahden viikon kuluessa 2 kohdan mukaisesti annetun ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisia toimenpiteitä esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi.

4. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen mahdollisesti ehdottamat toimenpiteet konsolidointiryhmän valvojalle, EPV:lle, tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisille ja kriisinratkaisuviranomaisille, joiden lainkäyttöalueella sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä, siltä osin kuin se on merkittävän sivuliikkeen kannalta tarkoituksenmukaista. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten ja tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten on kuultuaan toimivaltaisia viranomaisia ja niiden lainkäyttöalueiden kriisinratkaisuviranomaisia, joissa sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä, tehtävä kaikkensa, jotta kriisinratkaisukollegiossa saadaan aikaan yhteinen päätös olennaisten esteiden osoittamisesta ja tarvittaessa unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen ehdottamien toimenpiteiden ja viranomaisten vaatimien toimenpiteiden arvioinnista esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi, jolloin on otettava huomioon toimenpiteiden mahdollinen vaikutus kaikissa jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii.

5. Yhteiseen päätökseen on päästävä neljän kuukauden kuluessa unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen mahdollisten huomautusten toimittamisesta tai 3 kohdassa tarkoitetun neljän kuukauden määräajan päättymisestä, sen mukaan kumpi niistä on aikaisempi.

Direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tilanteesta johtuvia purkamismahdollisuuksien esteitä koskevaan yhteiseen päätökseen on päästävä 3 kohdan mukaisesti kahden viikon kuluessa unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen mahdollisten huomautusten toimittamisesta.

Yhteisen päätöksen on oltava perusteltu, ja se on esitettävä asiakirjassa, joka konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle.

EPV voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 31 artiklan c alakohdan mukaisesti.

6. Jollei yhteistä päätöstä tehdä 5 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä oma päätöksensä konsernitasolla tai kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla 17 artiklan 4 kohdan nojalla toteutettavista tarkoituksenmukaisista toimenpiteistä.

Päätöksen on oltava kaikilta osin perusteltu, ja siinä on otettava huomioon muiden kriisinratkaisuviranomaisten näkemykset ja varaukset. Konsernitason

kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava päätös unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle.

Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen on 5 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa saattanut 9 kohdassa mainitun asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. Edellä 5 kohdassa tarkoitettua määräaika pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluajana. EPV:n on tehtävä päätöksensä yhden kuukauden kuluessa tai yhden viikon kuluessa, jos saattaminen EPV:n käsiteltäväksi liittyy direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta tilanteesta johtuvaan purkamismahdollisuuksien esteeseen. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun 5 kohdassa tarkoitettu määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä, sovelletaan konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä.

7. Jollei yhteistä päätöstä ole, tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaiset tekevät omat päätöksensä tarkoituksenmukaisista toimenpiteistä, jotka kunkin tytäryrityksen on toteutettava 17 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Päätöksen on oltava kaikilta osin perusteltu, ja siinä on otettava huomioon muiden kriisinratkaisuviranomaisten näkemykset ja varaukset. Päätös on toimitettava asianomaiselle tytäryritykselle ja konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle.

Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen on 5 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa saattanut tämän artiklan 9 kohdassa mainitun asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. Edellä 5 kohdassa tarkoitettua määräaika pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluajana. EPV:n on tehtävä päätöksensä yhden kuukauden kuluessa tai yhden viikon kuluessa, jos saattaminen EPV:n käsiteltäväksi liittyy 45–45 i artiklan rikkomisesta johtuvaan purkamismahdollisuuksien esteeseen. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun 5 kohdassa tarkoitettu määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä, sovelletaan tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä.”

18. Lisätään 27 artiklan 1 kohtaan i alakohta seuraavasti:

”h) 29 a artiklan edellytysten täytyessä keskeyttää kaikki maksu- ja toimitusvelvoitteet, joiden osapuoli laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö on.”

19. Lisätään 29 a artikla seuraavasti:

*”29 a artikla
Valtuudet keskeyttää tiettyjä velvoitteita*

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset voivat kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan käyttää 27 artiklan 1 kohdan i alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia ainoastaan silloin, kun

keskeytysvaltuuksien käyttäminen on välttämätöntä 27 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun arvioinnin tai 32 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun määrittelyn tekemiseksi.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu keskeytys ei saa ylittää vähimmäisaikaa, jonka toimivaltainen viranomais katsoo tarpeelliseksi 27 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun arvioinnin tai 32 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun määrittelyn tekemiseksi, eikä se saa missään tapauksessa olla pidempi kuin 5 työpäivää.
3. Edellä olevan 1 kohdan nojalla tehtävää keskeyttämistä ei sovelleta:
 - (a) maksu- ja toimitusvelvoitteisiin direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyihin järjestelmiin tai järjestelmien ylläpitäjiin, keskusvastapuoliin, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin ja keskuspankkeihin nähden;
 - (b) direktiiviä 97/9/EY sovellettaessa korvaamiskelpoisiin saataviin;
 - (c) suojattuihin talletuksiin.
4. Kriisinratkaisuviranomaisten on tämän artiklan mukaisia valtuuksia käyttäessään otettava huomioon, millainen vaikutus näiden valtuuksien käyttämisellä saattaa olla rahoitusmarkkinoiden asianmukaiseen toimintaan.
5. Maksu- tai toimitusvelvoite, joka olisi erääntynyt keskeyttämisjakson aikana, erääntyy välittömästi kyseisen jakson päätyttyä.
6. Jos sopimuksen mukaiset maksu- tai toimitusvelvoitteet keskeytetään 1 kohdan nojalla, kyseisen sopimuksen mukaiset yhteisön vastapuolten maksu- tai toimitusvelvoitteet on keskeytettävä samantapaiseksi ajaksi.
7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat kriisinratkaisuviranomaisille viipymättä 1 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien käytöstä.
8. Jäsenvaltioiden, jotka hyödyntävät 32 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta, on varmistettava, että myös kriisinratkaisuviranomais voi käyttää tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja keskeytysvaltuuksia kuultuaan toimivaltaista viranomaista, jos keskeytysvaltuuksien käyttö on välttämätöntä 32 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun määrittelyn tekemiseksi.”
20. Korvataan 32 artiklan 1 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) ottaen huomioon aika ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että laitoksen kaatuminen on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään laitokseen kohdistuvilla yksityisen sektorin toimenpiteillä, mukaan lukien laitosten suojajärjestelmien toimenpiteet, tai valvontatoimella, mukaan lukien varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet tai asianomaisten pääomainstrumenttien alaskirjaus tai muuntaminen taikka hyväksyttävät velat 59 artiklan 2 kohdan mukaisesti;”
21. Korvataan 33 artiklan 2, 3 ja 4 kohta seuraavasti:

2. ”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitetulle yhteisölle, jos yhteisö täyttää 32 artiklan 1 kohdan edellytykset.
3. Jos monialan holdingyhtiön tytäryrityksenä toimivat laitokset ovat suoraan tai välillisesti välitason rahoitusholdingyhtiön omistuksessa, kriisinratkaisusuunnitelmassa on varmistettava, että kriisinratkaisun kohteena olevaksi yhteisöksi määritetään välitason rahoitusholdingyhtiö, ja jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernin kriisinratkaisuun tarkoitetut kriisinratkaisutoimet toteutetaan välitason rahoitusholdingyhtiön suhteen. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset eivät toteuta konsernin kriisinratkaisuun tarkoitettuja kriisinratkaisutoimia monialan holdingyhtiön suhteen.
4. Jollei tämän artiklan 3 kohdan säännöksistä muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaiset voivat huolimatta siitä, ettei 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö täytä 32 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, toteuttaa kriisinratkaisutoimen 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
- (a) yhteisö on kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö;
 - (b) yksi tai useampi kyseisen yhteisön tytäryhtiöistä, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, täyttävät 32 artiklan 1 kohdan edellytykset;
 - (c) kyseisten tytäryritysten varat ja velat ovat sellaiset, että niiden laiminlyönti uhkaa koko kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia ja tällaisten laitoksena toimivien tytäryritysten tai koko asianomaisen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisu edellyttää 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä koskevia kriisinratkaisutoimia.”
22. Korvataan 44 artiklan 2 kohdan f alakohta seuraavasti:
- ”f) velat, joiden jäljellä oleva maturiteetti on alle seitsemän päivää ja joiden edunsaajina ovat direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimetyt järjestelmät tai järjestelmien ylläpitäjät tai niiden osapuolet ja jotka aiheutuvat tällaiseen järjestelmään osallistumisesta tai joiden edunsaajina ovat EAMV:n tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet;”
23. Korvataan 45 artikla seuraavasti:
- ”45 artikla*
- Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltaminen ja laskeminen*
1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitokset ja 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitetut yhteisöt täyttävät jatkuvasti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen 45–45 i artiklan mukaisesti.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus lasketaan tapauksen mukaan 45 c artiklan 3 tai 4 kohdan mukaisesti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevana määränä ja ilmaistaan prosenttiosuutena seuraavista:

- (a) edellä 1 kohdassa tarkoitetun asianomaisen yhteisön kokonaisriskin määrä laskettuna asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti,
- (b) edellä 1 kohdassa tarkoitetun asianomaisen yhteisön vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävä vastuumäärä laskettuna asetuksen (EU) N:o 575/2013 429 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

45 a artikla Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta vähimmäisvaatimuksesta poikkeaminen

1. Sen estämättä, mitä 45 artiklassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaiset voivat vapauttaa katetuilla joukkovelkakirjalainoilla rahoitetut kiinnitysluottolaitokset, jotka kansallisen lainsäädännön mukaisesti eivät saa ottaa vastaan talletuksia, 45 artiklan 1 kohdassa vahvistetusta vaatimuksesta, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- (a) nämä laitokset puretaan niitä silmällä pitäen säädettyjä kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä tai muuntyyppisiä 38, 40 tai 42 artiklan mukaisesti täytäntöön pantavia menettelyjä noudattaen;
- (b) tällaisin kansallisin maksukyvyttömyysmenettelyin tai muuntyyppisin menettelyin pyritään varmistamaan, että näiden laitosten velkojat, mukaan lukien tapauksen mukaan katettujen joukkovelkakirjojen haltijat, kantavat tappioita siten, että kriisinratkaisutavoitteet täytetään.

2. Laitokset, jotka on vapautettu 45 artiklan 1 kohdassa vahvistetusta vaatimuksesta, eivät saa olla osa 45 f artiklan 1 kohdassa tarkoitettua konsolidointia.

45 b artikla Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen hyväksyttävät velat

1. Hyväksyttävät velat on sisällytettävä kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omiin varoihin ja hyväksyttäviin velkoihin ainoastaan, jos ne täyttävät asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut edellytykset, lukuun ottamatta 72 b artiklan 2 kohdan d alakohtaa.

2. Poiketen siitä, mitä asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklan 2 kohdan 1 alakohdassa säädetään, velat, jotka aiheutuvat velkainstrumenteista, joissa on johdannaispiirteitä, kuten strukturoidut velkakirjat, on sisällytettävä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrään ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- (a) velkainstrumentista aiheutuvasta velasta on etukäteen liikkeeseen laskettaessa tiedossa tietty määrä, joka on kiinteä ja johon johdannaispiirteet eivät vaikuta;
- (b) velkainstrumenttiin ja sen johdannaispiirteeseen ei sovelleta nettoutussopimusta eikä sen arvostamiseen 49 artiklan 3 kohtaa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut velat on sisällytettävä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrään ainoastaan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitetun määrän osalta.

3. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat päättää, että kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on täytettävä 45 f artiklassa tarkoitettu vaatimus sellaisilla välineillä, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut edellytykset, jotta voidaan varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisi voidaan ratkaista kriisinratkaisun tavoitteisiin sopivalla tavalla.

Tämän kohdan mukaisen kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen on sisällettävä perustelut, jotka pohjautuvat seuraaviin tekijöihin:

- (a) ensimmäisessä ja toisessa kohdassa tarkoitetuilla muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla veloilla on maksukyvyttömyyttä koskevassa kansallisessa ensisijaisuusjärjestyksessä sama asema kuin tietyillä veloilla, jotka on rajattu alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 2 kohdan tai 3 kohdan mukaisesti;
 - (b) riski siitä, että alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien suunniteltu soveltaminen muihin kuin etuoikeudeltaan huonompiin velkoihin, joita ei ole rajattu alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 2 kohdan tai 3 kohdan mukaisesti, aiheuttaa tällaisista veloista syntyvien saamisten velkojille suurempia tappioita kuin niille aiheutuisi tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa;
 - (c) etuoikeudeltaan huonompien velkojen määrä ei saa ylittää määrää, joka on tarpeen sen varmistamiseksi, ettei b alakohdassa tarkoitetuille velkojille aiheudu suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa.
4. Siirretään komissiolle valta antaa 115 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä toimenpiteistä, joissa täsmennetään 2 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitetut olosuhteet.

45 c artikla Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittäminen

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaista viranomaista kuultuaan määritettävä kunkin yhteisön osalta 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus seuraavien kriteerien perusteella:

- (a) tarve varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisi voidaan ratkaista soveltamalla kriisinratkaisuvälineitä, tarvittaessa myös velan arvoa alentamalla, kriisinratkaisutavoitteiden mukaisesti;
- (b) tarve varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä ja sen tytäryrityksillä, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, on tarvittaessa riittävästi hyväksyttäviä velkoja sen varmistamiseksi, että jos niihin sovellettaisiin velan arvon alentamista tai alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia, tappiot voitaisiin kattaa ja kyseisten yhteisöjen kokonaispääomaosuus ja ydinpääoman muodossa oleva

vähimmäisomavaraisuusaste voitaisiin palauttaa tarvittavalle tasolle, jolla ne kykenisivät edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja suorittamaan toiminnot, joita varten niille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU tai direktiivin 2014/65/EU nojalla;

- (c) tarve varmistaa, että jos kriisinratkaisusuunnitelmassa ennakoidaan hyväksyttävien velkojen tiettyjen luokkien jättämistä 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti velan arvon alentamisen ulkopuolelle tai niiden siirtämistä vastaanottajalle täysimääräisesti osittaisella siirrolla, kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä on riittävästi muita hyväksyttäviä velkoja varmistamaan, että tappiot voitaisiin kattaa ja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön pääomavaatimukset, tai tapauksen mukaan ydinpääoman muodossa oleva vähimmäisomavaraisuusaste, voitaisiin palauttaa tasolle, jolla se kykenisi edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja suorittamaan toiminnot, joita varten sille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU tai direktiivin 2014/65/EU nojalla;
- (d) laitoksen koko, liiketoimintamalli, rahoitusmalli ja riskiprofiili;
- (e) se, missä määrin talletussuojajärjestelmästä voitaisiin rahoittaa kriisinratkaisua 109 artiklan mukaisesti;
- (f) se, missä määrin yhteisön kaatuminen häiritäisi rahoitusvakautta, jos häiriöt leviäisivät muihin laitoksiin tai yhteisöihin sen vuoksi, että yhteisöllä on sidonnaisuuksia muihin laitoksiin tai yhteisöihin tai muuhun rahoitusjärjestelmään.

2. Jos kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetään, että kriisinratkaisutoimia on toteutettava 10 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun skenaarion mukaisesti, 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen on vastattava määrää, joka on riittävä sen varmistamiseksi, että

- (a) tappiot, joita yhteisölle todennäköisesti aiheutuu, katetaan täysimääräisesti (tappioiden kattaminen);
- (b) yhteisön tai sen tytäryritysten, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, pääomapohja vahvistetaan tasolle, joka on tarpeen, jotta ne kykenevät edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja suorittamaan toiminnot, joita varten niille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU, direktiivin 2014/65/EU tai muun vastaavan lainsäädännön nojalla (pääomapohjan vahvistaminen);

Jos kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetään, että yhteisö on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus ei saa kyseisen yhteisön osalta ylittää määrää, joka on riittävä kattamaan tappiot ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti.

3. Rajoittamatta viimeisen alakohdan soveltamista 2 kohdassa mainittu määrä ei saa kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen osalta ylittää suurempaa seuraavista:

(a) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevia vaatimuksia kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin alakonsolidointitasolla,

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että kriisinratkaisun jälkeinen kriisinratkaisun kohteena oleva konserni voi palauttaa ennalleen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kokonaispääomaosuuden ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun vaatimuksen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin alakonsolidointitasolla;

(b) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettua kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön vähimmäisomavaraisuusastetta koskevaa vaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin alakonsolidointitasolla, ja

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että kriisinratkaisun jälkeinen kriisinratkaisun kohteena oleva konserni voi palauttaa ennalleen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun vähimmäisomavaraisuusasteen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin alakonsolidointitasolla.

Sovellettaessa 45 artiklan 2 kohdan a alakohtaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttisosuutena tämän kohdan a alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan kokonaisriskin määrällä.

Sovellettaessa 45 artiklan 2 kohdan b alakohtaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttisosuutena tämän kohdan b alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävällä vastuumäärällä.

Kriisinratkaisuviranomaisen on määritettävä edellä olevissa alakohdissa tarkoitettut pääomapohjan vahvistamista koskevat määrät kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytettyjen kriisinratkaisutoimien mukaisesti, ja se voi mukauttaa niitä, jotta niissä otetaan riittävästi huomioon kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin liiketoimintamallista, rahoitusmallista ja riskiprofiilista johtuvat riskit.

4. Rajoittamatta viimeisen alakohdan soveltamista 2 kohdassa mainittu määrä ei saa sellaisten laitosten osalta, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, ylittää suurempaa seuraavista:

(a) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettuja yhteisöä koskevia vaatimuksia, ja

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että yhteisö voi palauttaa ennalleen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kokonaispääomaosuuden ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun vaatimuksen;

(b) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksessa (EU) N:o 575/2013 tarkoitettua yhteisön vähimmäisomavaraisuusastetta koskevaa vaatimusta, ja

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että yhteisö voi palauttaa ennalleen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun vähimmäisomavaraisuusasteen.

Sovellettaessa 45 artiklan 2 kohdan a alakohtaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttiosuutena a alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan kokonaisriskin määrällä.

Sovellettaessa 45 artiklan 2 kohdan b alakohtaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttiosuutena b alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävällä vastuumäärällä.

Kriisinratkaisuviranomaisen on määritettävä edellä olevissa alakohdissa tarkoitetut pääomapohjan vahvistamista koskevat määrät kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytettyjen kriisinratkaisutoimien mukaisesti, ja se voi mukauttaa niitä, jotta niissä otetaan riittävästi huomioon riskit, jotka vaikuttavat yhteisön liiketoimintamallista, rahoitusmallista ja riskiprofiilista johtuviin pääomapohjan vahvistamistarpeisiin.

5. Jos kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että hyväksyttävien velkojen tietyt luokat saatetaan jättää 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti velan arvon alentamisen ulkopuolelle tai ne saatetaan siirtää vastaanottajalle täysimääräisesti osittaisella siirrolla, 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus ei saa ylittää määrää, joka riittää

(a) kattamaan 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti soveltamisalan ulkopuolelle jätettyjen velkojen määrän;

(b) varmistamaan, että 2 kohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät.

6. Kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen, jolla otetaan käyttöön omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus tämän artiklan mukaisesti, on sisällettävä perustelut, mukaan lukien 2–5 kohdassa tarkoitettujen tekijöiden kattava arviointi.

7. Edellä olevia 3 ja 4 kohtaa sovellettaessa pääomavaatimuksia on tulkittava siten kuin toimivaltainen viranomainen soveltaa siirtymäsäännöksiä, joista säädetään asetuksen

(EU) N:o 575/2013 kymmenennen osan I osaston 1, 2 ja 4 luvussa ja kansallisen lainsäädännön säännöksissä, joissa käytetään kyseisessä asetuksessa toimivaltaisille viranomaisille annettuja vaihtoehtoja.

Kriisinratkaisuviranomainen voi alentaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vaatimusta ottaakseen huomioon määrän, jolla talletussuojajärjestelmän odotetaan osallistuvan parhaaksi arvioidun kriisinratkaisustrategian rahoittamiseen direktiivin 2014/59/EU 109 artiklan mukaisesti.

Tällaisen alennuksen suuruuden on perustuttava uskottavaan arvioon talletussuojajärjestelmän potentiaalisesta rahoitusosuudesta, ja ainakin seuraavien ehtojen on toteuduttava:

- (a) alennuksen on oltava pienempi kuin varovainen arvio potentiaalisista tappioista, joista talletussuojajärjestelmä olisi joutunut vastaamaan, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, ja huomioon talletussuojajärjestelmän asema direktiivin 2014/59/EU 108 artiklan mukaisessa ensisijaisuusjärjestyksessä on otettava;
 - (b) alennuksen on oltava pienempi kuin enimmäismäärä, joka talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuksille asetetaan direktiivin 2014/59/EU 109 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa;
 - (c) alennusta määritettäessä on otettava huomioon kokonaisriski, joka liittyy talletussuojajärjestelmän varojen ehtymiseen sen vuoksi, että järjestelmä osallistuu useiden pankkien kaatumisen tai kriisinratkaisun kustannusten rahoittamiseen; ja
 - (d) alennuksen on oltava johdonmukainen muiden asiaa koskevien kansallisten säännösten sekä talletussuojajärjestelmästä vastaavan viranomaisen tehtävien ja vastuiden kanssa;
 - (e) kuultuaan talletussuojajärjestelmästä vastaavaa viranomaista kriisinratkaisuviranomaisen on dokumentoitava lähestymistapa, jota se soveltaa arvioidessaan kokonaisriskiä, joka liittyy talletussuojajärjestelmän varojen ehtymiseen, ja alennettava vähimmäisvaatimusta 1 kohdan mukaisesti edellyttäen, että kyseinen riski ei ole liian suuri.
8. EPV laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa täsmennetään 1 alakohdassa tarkoitetut kriteerit, joiden perusteella omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vaatimus on määritettävä tämän artiklan mukaisesti.

EPV toimittaa nämä sääntelystandardien luonnokset komissiolle [1 kuukauden kuluttua voimaantulosta].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1090/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

45 d artikla Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittäminen G-SII-laitosten yhteisöille

1. Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu sellaista kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä, joka on G-SII-laitos tai osa G-SII-laitosta, koskeva vaatimus muodostuu seuraavista:
 - (a) asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklassa tarkoitettu vaatimus; ja
 - (b) kaikki kriisinratkaisuviranomaisen määrittämät omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevat lisävaatimukset, jotka ovat yhteisökohtaisia 2 kohdan mukaisesti ja jotka on täytettävä 45 b artiklan vaatimukset täyttävillä veloilla.
2. Kriisinratkaisuviranomainen voi ottaa käyttöön 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan lisävaatimuksen ainoastaan siinä tapauksessa, että
 - (a) 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu vaatimus ei riitä täyttämään 45 c artiklassa vahvistettuja edellytyksiä; ja
 - (b) vaadittavien omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrä ei ylitä tasoa, joka on tarpeen 45 c artiklan vaatimusten täyttämiseksi.
3. Jos kriisinratkaisun kohteena on useampi kuin yksi samaan EU:n G-SII-laitokseen kuuluva G-SII-yhteisö, asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten on laskettava 2 kohdassa tarkoitettu määrä,
 - (a) kullekin kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle,
 - (b) unionissa toimivalle emoyhteisölle ikään kuin se olisi kyseisen EU:n G-SII-laitoksen ainoa kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.
4. Kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen, jolla otetaan käyttöön omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva lisävaatimus 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, on sisällettävä perustelut, mukaan lukien 2 kohdassa tarkoitettujen tekijöiden kattava arviointi.

45 e artikla Omia varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta koskeva ohjeistus

1. Kriisinratkaisuviranomainen voi ohjeistaa, että yhteisöllä on oltava omia varoja ja hyväksyttävä velkoja, jotka täyttävät 45 c ja 45 d artiklassa vahvistettujen tasojen lisäksi 45 b artiklan tai 45 g artiklan 3 kohdan vaatimukset lisämääristä ja joilla voidaan
 - (a) kattaa yhteisön muita potentiaalisia tappioita 45 c artiklassa tarkoitettujen katettavien tappioiden lisäksi, ja/tai
 - (b) varmistaa, että kriisinratkaisussa markkinoiden luottamusta yhteisöön pidetään riittävästi yllä paitsi 45 c artiklan 2 kohdan b alakohdassa

tarkoitettulla vaatimuksella myös pääomainstrumenteilla (markkinaluottamuspuskuri).

Ohjeistus annetaan ja lasketaan ainoastaan 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen osalta ja lasketaan 45 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.

2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetun ohjeistuksen määrä vahvistetaan ainoastaan, jos toimivaltainen viranomainen on jo antanut omat ohjeensa direktiivin 2013/36/EU 104 b artiklan mukaisesti, eikä se saa ylittää kyseisten ohjeiden tasoa.

Edellä olevassa 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun ohjeistuksen määrä ei saa ylittää direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun yhteenlasketun puskurivaatimuksen määrää, lukuun ottamatta kyseisen säännöksen a alakohdassa tarkoitettua vaatimusta, ellei korkeampi taso ole tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole pidempi kuin yksi vuosi.

Kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava yhteisölle tämän artiklan mukaisesti annetun ohjeistuksen perusteet sekä kattava arviointi niiden tarpeesta ja tasosta.

3. Jos yhteisö jatkuvasti epäonnistuu ensimmäisessä kohdassa tarkoitettussa ohjeistuksessa edellytettyjen ylimääraisten omien varojen ja hyväksyttävien velkojen hankkimisessa, kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia, että 45 c artiklan 2 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen määrää nostetaan, jotta sillä voidaan kattaa tämän artiklan ohjeistuksessa tarkoitettu määrä.
4. Yhteisöön, jolla ei ole ensimmäisessä kohdassa tarkoitettussa ohjeistuksessa edellytettyjä ylimääraisiä omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja, ei sovelleta direktiivin 2013/36/EU 141 artiklan mukaisia rajoituksia.

45 f artikla Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltaminen kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin

1. Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on noudatettava 45 c – 45 e artiklan vaatimuksia konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla.
2. Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus, joka koskee kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä kriisinratkaisun kohteena olevan konsolidoidun konsernin tasolla, määritetään 45 h artiklan mukaisesti 45 c – 45 e artiklassa vahvistettujen vaatimusten perusteella sekä sen perusteella, onko konsernin kolmannessa maassa toimivat tytäryritykset purettava erikseen kriisinratkaisusuunnitelman mukaisesti.

45 g artikla Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltaminen yhteisöihin, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä

1. Laitosten, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksiä mutta eivät itse kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, on noudatettava 45 c – 45 e artiklan vaatimuksia yksittäisenä laitoksena. Kriisinratkaisuviranomainen voi toimivaltaista viranomaista kuultuaan päättää soveltaa tässä artiklassa säädettyä

vaatimusta 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön, joka on kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritys mutta ei itse kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.

Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus, joka koskee ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua yhteisöä, määritetään 45 h artiklan mukaisesti ja 45 c – 45 e artiklassa vahvistettujen vaatimusten perusteella.

2. Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun vaatimukseen, joka koskee ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä, sovelletaan seuraavia edellytyksiä:

- (a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön on täytettävä 45 f artiklassa tarkoitettu konsolidoitu vaatimus;
- (b) edellä 45 f artiklassa tarkoitettulla konsolidoidulla vaatimuksella on katettava kaikkien kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tytäryrityksiin sovellettavien vaatimusten summa, joka ei voi olla suurempi kuin konsolidoitu vaatimus, paitsi jos ylittyminen johtuu 45 f artiklan 1 kohdan mukaisesta konsolidoinnista kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla;
- (c) vaatimus ei saa suurempi kuin tytäryrityksen osuus 45 f artiklan 1 kohdassa tarkoitettusta konsolidoidusta vaatimuksesta;
- (d) vaatimuksen on täytettävä 3 kohdassa säädetyt hyväksyttävyysskriteerit.

3. Vaatimus on täytettävä yhdellä tai useammalla seuraavista:

- (a) velat,
 - i) jotka on laskettu liikkeeseen kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle ja jotka ovat sen ostamia;
 - ii) jotka täyttävät asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitettut hyväksyttävyysskriteerit, lukuun ottamatta sen 72 b artiklan 2 kohdan b alakohtaa;
 - iii) jotka tulevat tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn ensisijaisuusjärjestyksessä muiden kuin sellaisten velkojen jälkeen, jotka voidaan hyväksyä omien varojen vaatimukseen, jotka on laskettu liikkeeseen muille yhteisöille kuin kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle ja jotka ovat niiden ostamia;
 - iv) joihin sovelletaan alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia 59–62 artiklan mukaisesti ja jotka ovat johdonmukaisia kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisustrategian kanssa etenkin siksi, että ne eivät vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä;
- (b) muille yhteisöille kuin kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle liikkeeseen lasketut ja niiden ostamat omien varojen instrumentit, jos alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttäminen 59–62 artiklan

mukaisesti ei vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä.

4. Tytäryrityksen ja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisten sopimuksesta vaatimus voidaan täyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryhtiölleen antamalla takauksella, joka täyttää seuraavat vaatimukset:
- (a) takaus annetaan vähintään sitä vaatimusta vastaavalle määrälle, jonka se korvaa;
 - (b) takaus lankeaa maksettavaksi, jos tytäryhtiö ei pysty maksamaan velkojaan tai muita vastuitaan eräpäivänä tai tytäryhtiön osalta on tehty 59 artiklan 3 kohdan mukainen määrittäminen, sen mukaan, kumpi on aiempi;
 - (c) vähintään 50 prosentille takauksen määrästä on vakuutena direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määritelty rahoitusvakuusjärjestely;
 - (d) takaukseen ja rahoitusvakuusjärjestelyyn sovelletaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, johon tytäryhtiö on sijoittautunut, ellei tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomainen ole määrittänyt toisin;
 - (e) takauksen kattava vakuus täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 197 artiklan vaatimukset, ja se on sopivan varovaisten aliarvostusten jälkeen riittävä kattamaan taatun määrän täysin;
 - (f) takauksen kattava vakuus on kiinnittämätön eikä sitä käytetä muiden takausten vakuutena;
 - (g) vakuudella on efektiivinen maturiteetti, joka täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 c artiklan 1 kohdan mukaiset maturiteettiedellytykset; ja
 - (h) vakuuden siirrolle kriisinratkaisun kohteena olevalta yhteisöltä asianomaiselle tytäryritykselle ei ole olemassa oikeudellisia, operatiivisia tai sääntelyyn liittyviä esteitä myöskään silloin kun kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kohdistuu kriisiratkaisutoimia.
5. Sen tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomainen, joka ei ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, voi vapauttaa tytäryrityksen kokonaan tämän kohdan soveltamisesta, jos
- (a) sekä tytäryritys että kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ovat saaneet toimiluvan ja niiden toimintaa valvotaan samassa jäsenvaltiossa;
 - (b) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisö täyttää 45 f artiklassa tarkoitetun vaatimuksen alakonsolidoidulla tasolla;
 - (c) ei ole tämänhetkistä tai ennakoitavissa olevaa merkittävää käytännöllistä tai oikeudellista estettä, jonka vuoksi kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ei voisi siirtää 59 artiklan 3 kohdan mukaisesti määritellylle tytäryritykselle omia varoja tai velkojen takaisinmaksua, varsinkin jos

kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kohdistuu kriisiratkaisutoimia;

- (d) kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö pystyy osoittamaan toimivaltaisten viranomaisten hyväksymällä tavalla, että tytäryrityksiä johdetaan vakaasti, ja on toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella esittänyt ilmoituksen, että se takaa tytäryrityksensä sitoumukset, tai että tytäryritykseen liittyvät riskit ovat merkitykseltään vähäisiä;
- (e) tytäryritys kuuluu kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön riskien arviointi-, mittaamis- ja valvontamenettelyjen piiriin;
- (f) kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä on yli 50 prosenttia tytäryrityksen osuuksiin tai osakkeisiin kuuluvista äänioikeuksista tai oikeus nimittää tai erottaa enemmistö tytäryrityksen ylimmän hallintoelimen jäsenistä;
- (g) tytäryrityksen osalta toimivaltainen viranomainen on kokonaan vapauttanut asetuksen (EU) N:o 575/2013 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti tytäryrityksen erillisten pääomavaatimusten soveltamisesta.

45 h artikla Vaatimuksen määrittämistä koskeva menettely

1. Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen – jos eri kuin ensin mainittu – ja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yksittäisten tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä kaikkensa yhteisen päätöksen aikaan saamiseksi seuraavista:

- (a) vaatimuksen määrä, jota sovelletaan kuhunkin kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön konsolidoidusti;
- (b) vaatimuksen määrä, jota sovelletaan kuhunkin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritykseen yksittäin.

Yhteisellä päätöksellä on varmistettava 45 f ja 45 g artiklan noudattaminen, sen on oltava kaikilta osin perusteltu ja se on toimitettava seuraavasti:

- (a) asianomaiselta kriisinratkaisuviranomaiselta kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle;
- (b) asianomaisilta kriisinratkaisuviranomaisilta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksille;
- (c) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaiselta konsernin unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle, jos kyseinen unionissa emoyrityksenä toimiva yritys ei itse ole samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluva kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.

2. Jos kriisinratkaisun kohteena on useampi kuin yksi samaan EU:n G-SII-laitokseen kuuluva G-SII-yhteisö, ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut

kriisinratkaisuviranomaiset keskustelevat keskenään, jos se on tarpeen ja G-SII-laitoksen kriisinratkaisustrategian mukaista, ja sopivat asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 e artiklan soveltamisesta ja mahdollisista mukautuksista, joilla voidaan minimoida tai poistaa ero 45 d artiklan 3 kohdan a alakohdassa ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 12 artiklassa tarkoitettujen, yksittäisten kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevien määrien summan ja 45 d artiklan 3 kohdan b alakohdassa ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 12 artiklassa tarkoitettujen määrien summan välillä.

Tällainen mukautus voidaan tehdä seuraavin edellytyksin:

- (a) mukautusta voidaan soveltaa asianomaisten jäsenvaltioiden välisiin eroihin kokonaisriskin määriä koskevissa laskelmissa mukauttamalla vaatimuksen tasoa;
- (b) mukautusta ei saa soveltaa kriisinratkaisun kohteena olevien konsernien välisistä vastuista johtuvien erojen poistamiseen.

Edellä 45 d artiklan 3 kohdan a alakohdassa ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 12 artiklassa tarkoitettujen, yksittäisiä kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevien määrien summa ei saa olla pienempi kuin 45 d artiklan 3 kohdan b alakohdassa ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 12 artiklassa tarkoitettujen määrien summa.

- 3. Jollei tällaista yhteistä päätöstä saada aikaan neljän kuukauden kuluessa, päätös on tehtävä 4–6 kohdan mukaisesti.
- 4. Jos yhteistä päätöstä ei ole tehty neljän kuukauden kuluessa, koska konsolidoidusta vaatimuksesta ollaan eri mieltä, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä konsolidoitua vaatimusta koskeva päätös otettuaan asianmukaisesti huomioon seuraavat:

- (a) asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten tekemä arviointi tytäryhtiöistä,

konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen mielipide, jos se on eri kuin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen mielipide.

Jos jokin asianomaisista kriisinratkaisuviranomaisista on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti.

EPV:n päätöksessä on otettava huomioon ensimmäisen alakohdan a ja b alakohta.

Neljän kuukauden määräaika pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluaikana. EPV:n on tehtävä päätöksensä yhden kuukauden kuluessa.

Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös.

Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä yhden kuukauden kuluessa, sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä.

5. Jos yhteistä päätöstä ei ole tehty neljän kuukauden kuluessa, koska kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön yksittäisiin tytäryrityksiin sovellettavan vaatimuksen tasosta ollaan eri mieltä, tytäryritysten asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä päätös, joka täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

- (a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen näkemykset ja varaukset on otettu asianmukaisesti huomioon, ja
- (b) konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen mielipide on otettu asianmukaisesti huomioon, jos kyseinen viranomainen on eri kuin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomainen;
- (c) 45 g artiklan 2 kohdan noudattamisesta on tehty arviointi.

Jos kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomainen tai konsernitason kriisinratkaisuviranomainen on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, yksittäisistä tytäryrityksistä vastuussa olevien kriisinratkaisuviranomaisten on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. EPV:n päätöksessä on otettava huomioon ensimmäisen alakohdan a, b ja c alakohta.

Neljän kuukauden määräaika pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluajana. EPV:n on tehtävä päätöksensä yhden kuukauden kuluessa.

Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös.

Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä yhden kuukauden kuluessa, sovelletaan tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten päätöksiä.

Yhteistä päätöstä ja sen puuttuessa tehtyä päätöstä on tarkistettava ja tarpeen mukaan päivitettävä säännöllisesti.

6. Jos yhteistä päätöstä ei ole tehty neljän kuukauden kuluessa, koska konsolidoidun vaatimuksen tasosta ja sen vaatimuksen tasosta, jota sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yksittäisiin tytäryrityksiin, ollaan eri mieltä, sovelletaan seuraavaa:

- (a) päätös konsolidoidusta vaatimuksesta on tehtävä 4 kohdan mukaisesti;
- (b) päätös sen vaatimuksen tasosta, jota sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yksittäisiin tytäryrityksiin, on tehtävä 4 kohdan mukaisesti sen jälkeen, kun
 - i) a alakohdassa tarkoitettu päätös on otettu asianmukaisesti huomioon,
 - ii) 45 g artiklan 2 kohdan noudattamisesta on tehty arviointi.

7. Ensimmäisessä kohdassa tarkoitetut yhteiset päätökset ja 4, 5 ja 6 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuviranomaisten yhteisen päätöksen puuttuessa tekemät päätökset sitovat asianomaisia kriisinratkaisuviranomaisia.

Yhteistä päätöstä ja sen puuttuessa tehtyä päätöstä on tarkistettava ja tarpeen mukaan päivitettävä säännöllisesti.

8. Kriisinratkaisuviranomaisten on yhteensovitetusti toimivaltaisten viranomaisten kanssa vaadittava ja tarkistettava, että yhteisöt täyttävät 45 artiklan 1 kohdassa säädetyn vaatimuksen, ja tehtävä tämän artiklan mukaiset päätökset samanaikaisesti kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisen ja päivittämisen kanssa.
9. Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava EPV:lle omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevista vähimmäisvaatimuksista, jotka on vahvistettu seuraavasti:
- (a) kriisinratkaisun kohteena olevan konsolidoidun konsernin tasolla;
 - (b) kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yksittäisten tytäryritysten tasolla.

45 i artikla Valvontaan liittyvä raportointi ja vaatimusten julkistaminen

1. Edellä 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen on raportoitava toimivaltaisille viranomaisilleen ja kriisinratkaisuviranomaisilleen seuraavista seikoista vähintään vuosittain:
- (a) sellaisten käytettävissä olevien erien tasot, jotka täyttävät 45 b artiklan tai 45 g artiklan 3 kohdan edellytykset ja omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrät 45 artiklan 2 kohdan mukaisesti sen jälkeen kun niihin on tehty asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 e – 72 j mukaiset vähennykset;
 - (b) edellä a alakohdassa tarkoitettujen erien koostumus, mukaan lukien niiden maturiteettiprofiili ja ensisijaisuusjärjestys tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.
2. Edellä 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen on julkistettava seuraavat tiedot vähintään vuosittain:
- (a) sellaisten käytettävissä olevien erien tasot, jotka täyttävät 45 b artiklassa tai 45 g artiklan 3 kohdassa säädetyt edellytykset;
 - (b) edellä a alakohdassa tarkoitettujen erien koostumus, mukaan lukien niiden maturiteettiprofiili ja ensisijaisuusjärjestys tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.
3. EPV laatii luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa määritetään tämän artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen valvontaan liittyvän raportoinnin ja vaatimusten julkistamisen yhtenäinen muoto ja mallit sekä säädetään niiden tiheydestä ja muodosta.

EPV toimittaa nämä tekniset täytäntöönpanostandardit komissiolle [12 kuukauden kuluessa voimaantulosta].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

4. Julkistamista koskevia vaatimuksia sovelletaan siitä päivästä, jona 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vaatimusta noudatetaan täysimääräisesti ensimmäistä kertaa.

45 j artikla Raportointi EPV:lle

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on yhteensovitetusti toimivaltaisten viranomaisten kanssa ilmoitettava EPV:lle säädetyt omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevat vähimmäisvaatimukset, jotka on asetettu kullekin niiden lainkäyttöalueella sijaitsevalle laitokselle.
2. EPV laatii yhteensovitetusti toimivaltaisten viranomaisten kanssa luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa määritellään yhtenäinen muoto, mallit ja määritelmät, joita käytetään kriisinratkaisuviranomaisten tietojen tunnistamisessa ja toimittamisessa EPV:lle 1 kohdan soveltamiseksi.

EPV toimittaa nämä teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään [12 kuukauden kuluttua voimaantulosta] ...*.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

45 k artikla Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen rikkominen

1. Asianomaisten viranomaisten on puututtava kaikkiin omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen rikkomisiin ainakin yhdellä seuraavista keinoista:
 - (a) valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne 17 artiklan ja 18 artiklan mukaisesti;
 - (b) direktiivin 2013/36/EU 104 artiklassa tarkoitetut toimenpiteet;
 - (c) varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet 27 artiklan mukaisesti;
 - (d) hallinnolliset seuraamukset ja muut hallinnolliset toimenpiteet 110 ja 111 artiklan mukaisesti.
2. Kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on kuultava toisiaan, kun ne käyttävät 1 kohdan a–d alakohdassa tarkoitettuja valtuuksiaan.

* Lisätään päivämäärä: 12 kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta.

45 l artikla Kertomukset

1. EPV toimittaa yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten ja kriisiratkaisuviranomaisten kanssa komissiolle kertomuksen, jossa arvioidaan ainakin seuraavia:
 - (a) miten omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vaatimus on pantu täytäntöön kansallisella tasolla ja erityisesti onko jäsenvaltioiden välillä ollut eroja toisiinsa verrattavissa oleville yhteisöille asetetuissa tasoissa;
 - (b) miten kriisiratkaisuviranomaiset ovat käyttäneet valtuuksiaan vaatia laitoksia täyttämään vaatimus 45 b artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilla välineillä ja onko jäsenvaltioiden välillä ollut eroja näiden valtuuksien käytössä.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettussa kertomuksessa on otettava huomioon seuraavat seikat:
 - (a) vähimmäisvaatimuksen ja ehdotettujen yhdenmukaistettujen vähimmäisvaatimuksen tasojen vaikutukset seuraaviin:
 - i) rahoitusmarkkinat yleensä, ja erityisesti vakuudettomien velkojen ja johdannaisten markkinat;
 - ii) laitosten liiketoimintamallit ja taseiden rakenteet, erityisesti laitosten rahoitusprofiili ja rahoitusstrategia, ja konsernien oikeudellinen ja toiminnallinen rakenne;
 - iii) laitosten kannattavuus, erityisesti niiden rahoituskustannukset;
 - iv) vastuiden siirtäminen yksiköihin, joihin vakavaraisuusvalvontaa ei sovelleta;
 - v) rahoitusalan innovointi;
 - vi) sopimusperusteista velan arvon alentamista koskevien instrumenttien yleisyys ja kyseisten instrumenttien luonne ja markkinoitavuus;
 - vii) laitosten riskinottokäyttäytyminen;
 - viii) laitosten omaisuuden kiinnitysten taso;
 - ix) laitosten toteuttamat toimet vähimmäisvaatimusten noudattamiseksi ja erityisesti se, missä määrin vähimmäisvaatimukset on täytetty velkaantumisen purkamisen, pitkäaikaisten velkojen liikkeeseen laskemisen ja pääoman hankinnan keinoin; ja
 - x) luottolaitosten antolainauksen taso, erityisesti antolainaus mikroyrityksille sekä pienille ja keskisuurille yrityksille, paikallisviranomaisille, aluehallinnoille, julkisyhteisöille ja julkisoikeudellisille laitoksille sekä ulkomaankaupan rahoitukseen, virallisiin vientiluottovakuutusjärjestelmiin kuuluva luototus mukaan lukien;

- (b) vähimmäisvaatimusten ja asetuksessa (EU) N:o 575/2013 sekä direktiivissä 2013/36/EU säädettyjen omia varoja koskevien vaatimusten, velkaantuneisuusasteen ja maksuvalmiusvaatimusten vuorovaikutus;
 - (c) laitosten kyky hankkia itsenäisesti pääomaa tai rahoitusta markkinoilta kaikkien ehdotettujen yhdenmukaistettujen vähimmäisvaatimusten täyttämiseksi.
3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun kertomuksen on katettava kaksi kalenterivuotta, ja se on toimitettava komissiolle viimeistään kertomuksen kattaman viimeisen vuoden jälkeen tulevan kalenterivuoden 30 päivänä syyskuuta.”
24. Korvataan 55 artikla seuraavasti:

”55 artikla

Velan arvon alentamisen tunnustaminen sopimuksissa

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava laitoksia ja 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ottamaan käyttöön sopimusehto, jolla velkoja tai velkasopimuksen tai -instrumentin osapuoli tunnustaa, että velkaan voidaan soveltaa alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia, sekä sitoutuu hyväksymään pääoman tai maksamatta olevan määrän mahdollisen vähentämisen, muuntamisen tai mitätöimisen sen seurauksena, että kriisinratkaisuviranomainen käyttää kyseisiä valtuuksia, sillä edellytyksellä, että velka täyttää kaikki seuraavat edellytykset:
- (a) velkaa ei 44 artiklan 2 kohdan mukaisesti ole rajattu soveltamisalan ulkopuolelle;
 - (b) velka ei ole 108 artiklan a alakohdassa tarkoitettu talletus;
 - (c) velkaan sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä;
 - (d) velka on laskettu liikkeeseen tai otettu ennen päivää, jona jäsenvaltio soveltaa tämän osan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettuja säädöksiä.
2. Edellä olevan 1 kohdan vaatimusta ei sovelleta, jos jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen katsoo, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
- (a) jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuihin velkoihin tai instrumentteihin alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia kolmannen maan lainsäädännön tai sitovan tässä kolmannessa maassa tehdyn sopimuksen perusteella;
 - (b) laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön on oikeudellisesti, sopimusperusteisesti tai taloudellisesti mahdotonta ottaa tällainen sopimusehto käyttöön tiettyjen velkojen osalta;
 - (c) poikkeaminen 1 kohdassa tarkoitettusta vaatimuksesta tiettyjen velkojen yhteydessä ei vaikuta laitosten tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen purkamismahdollisuuksiin.

Edellä b ja c alakohdassa tarkoitettuihin velkoihin ei saa kuulua velkainstrumentteja, jotka ovat vakuudettomia velkoja, ensisijaisen lisäpääoman instrumentteja tai toissijaisen pääoman instrumentteja. Lisäksi niiden on oltava etuoikeudeltaan parempia kuin omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen laskemisessa huomioon otettavat velat.

Velkoja, joihin b ja c alakohdan mukaisesti ei liity 1 kohdassa tarkoitettua sopimusehtoa, ei oteta huomioon omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen laskemisessa.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia laitoksia ja 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä toimittamaan viranomaisille oikeudellisen lausunnon 1 kohdassa tarkoitettun sopimusehdon täytäntöönpanokelpoisuudesta ja pätevyydestä.
4. Jos laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö ei sisällytä 1 kohdassa tarkoitettua ehtoa sopimusehtoihin, joita velkaan sovelletaan, se ei estä kriisinratkaisuviranomaista käyttämästä alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia kyseiseen velkaan.
5. EPV laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään tarkemmin 1 kohdassa edellytetyn sopimusehdon sisältö ja niiden velkojen luettelo, joihin 1 a kohdassa tarkoitettua soveltamisalan ulkopuolelle rajaamista sovelletaan ottaen huomioon laitosten erilaiset liiketoimintamallit.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 3 päivänä heinäkuuta 2015.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

6. EPV laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritetään edellytykset, joiden perusteella laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön olisi oikeudellisesti, sopimusperusteisesti tai taloudellisesti mahdotonta ottaa tällainen sopimusehto käyttöön tiettyjen velkojen osalta ja poikkeaminen 1 kohdassa tarkoitettusta vaatimuksesta tiettyjen velkojen yhteydessä ei vaikuttaisi laitosten tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen purkamismahdollisuuksiin.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.”

25. Lisätään 63 artiklan 1 kohtaan n alakohta seuraavasti:

”n) keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoitteet, joiden osapuoli laitos tai 1 kohdassa tarkoitettu yhteisö on, jos kriisinratkaisuviranomainen toimivaltaista viranomaista kuultuaan päättää, että keskeytysvaltuuksien käyttäminen on välttämätöntä yhden tai useamman kriisinratkaisuvälineen soveltamiseksi tehokkaasti tai arvostuksen tekemiseksi 36 artiklan mukaisesti.”

26. Lisätään 63 artiklan 1 kohtaan 1 a ja 1 b kohta seuraavasti:

”1 a. Edellä olevan 1 kohdan n alakohdan mukainen keskeyttämisjakso ei saa ylittää vähimmäisaikaa, jonka kriisinratkaisuviranomainen katsoo välttämättömäksi yhden tai useamman kriisinratkaisuvälineen soveltamiseksi tehokkaasti tai arvostuksen tekemiseksi 36 artiklan mukaisesti, eikä se saa missään tapauksessa olla pidempi kuin 5 työpäivää.

1 b. Edellä olevan 1 kohdan n alakohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta

- (a) maksu- ja toimitusvelvoitteisiin, joiden edunsaajina ovat direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimetyt järjestelmät tai järjestelmien ylläpitäjät, keskusvastapuolet, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet tai keskuspankit;
- (b) direktiiviä 97/9/EY sovellettaessa korvaamiskelpoisiin saataviin;
- (c) edellä 2 artiklan 1 kohdan 94 alakohdassa määriteltyihin suojattuihin talletuksiin.”

27. Lisätään 59 ja 60 artiklan otsikkoon ilmaisu ”ja hyväksyttävien velkojen”.

28. Korvataan 59 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia voidaan käyttää joko

- (a) erillään kriisinratkaisutoimesta; tai
- (b) yhdessä kriisinratkaisutoimen kanssa, jos 32 ja 33 artiklassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset täyttyvät.

Hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia voidaan käyttää erillään kriisinratkaisutoimesta ainoastaan sellaisten hyväksyttävien velkojen osalta, jotka täyttävät 45 g artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetut edellytykset, lukuun ottamatta velkojen jäljellä olevaa maturiteettia koskevaa edellytystä.”

29. Korvataan 59 artiklan 2 kohdassa ilmaisu ”pääomainstrumentit” ilmaisulla ”pääomainstrumentit ja 1 kohdassa tarkoitetut velat” ja 59 artiklan 3 kohdassa ilmaisu ”pääomainstrumentteihin” ilmaisulla ”pääomainstrumentteihin ja 1 kohdassa tarkoitettuihin velkoihin”.

30. Korvataan 59 artiklan 4 ja 10 kohdassa ilmaisu ”pääomainstrumenttien” ilmaisulla ”pääomainstrumenttien tai 1 kohdassa tarkoitettujen velkojen”.

31. Lisätään 60 artiklan 1 kohtaan d alakohta seuraavasti:

”d) edellä 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen hyväksyttävien velkojen pääoma alaskirjataan tai muunnetaan ydinpääoman instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin on tarpeen 31 artiklassa

tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi tai enintään kyseeseen tulevien hyväksyttävien velkojen määrää vastaavasti sen mukaan, kumpi on alhaisempi.”

32. Korvataan 60 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Jos kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien tai hyväksyttävien velkojen pääoma kirjataan alas,

- (a) kyseisen pääoman vähennyksen on oltava pysyvä, jollei 46 artiklan 3 kohdan korvausmekanismin mukaisesta mahdollisesta uudelleenarvostuksesta muuta johdu;
- (b) kyseeseen tulevan pääomainstrumentin tai 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun velan haltijalle ei jää velkoja kyseisen instrumentin alaskirjatun määrän nojalla tai sen yhteydessä lukuun ottamatta mahdollisia jo kertyneitä velkoja sekä vahingonkorvausvastuuta, johon alaskirjausta koskevien valtuuksien käytöstä tehty muutoksenhaku voi johtaa;
- (c) kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien tai 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen velkojen haltijoille ei makseta korvausta muuten kuin 3 kohdan mukaisesti.”

33. Korvataan 60 artiklan 3 kohdassa ilmaisu ”kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien” ilmaisulla ”kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen velkojen”.

34. Korvataan 69 artiklan 4 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) maksu- ja toimitusvelvoitteisiin direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyihin järjestelmiin tai järjestelmien ylläpitäjiin, keskusvastapuoliin, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin ja keskuspankkeihin nähden;”

35. Korvataan 70 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa käyttää 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyjen järjestelmien tai järjestelmien ylläpitäjien, keskusvastapuolten, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamien kolmansien maiden keskusvastapuolten ja keskuspankkien vakuusoikeuksiin, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen marginaalina tai vakuutena asettamia tai tarjoamia varoja.”

36. Korvataan 71 artiklan 3 kohta seuraavasti:

”3. Edellä olevan 1 tai 2 kohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyihin järjestelmiin tai järjestelmien ylläpitäjiin, keskusvastapuoliin, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin tai keskuspankkeihin.”

37. Korvataan 88 artiklassa ilmaisu ”45 artiklan” ilmaisulla ”45–45 i artiklan”.
38. Korvataan 88 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:
- ”Jollei 89 artiklasta muuta johdu, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten on perustettava kriisinratkaisukollegioita hoitamaan 12, 13, 16, 18, 45–45 i, 91 ja 92 artiklassa tarkoitetut tehtävät sekä soveltuvin osin varmistamaan yhteistyö ja koordinointi kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten kanssa.”

39. Korvataan 89 artikla seuraavasti:

*”89 artikla
Eurooppalaiset kriisinratkaisukollegiot*

1. Jos kolmannen maan laitoksella tai kolmannen maan emoyrityksellä on kahteen tai useampaan jäsenvaltioon sijoittautuneita unionissa toimivia tytäryrityksiä tai unionissa emoyrityksenä toimivia yrityksiä taikka vähintään kaksi kahden tai useamman jäsenvaltion merkittävänä pitämää unionissa toimivaa sivuliikettä, niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten, joihin kyseiset yhteisöt tai merkittävänä pidettävät sivuliikkeet ovat sijoittautuneet, on perustettava yksi yhteinen eurooppalainen kriisinratkaisukollegio.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion on suoritettava 88 artiklassa mainitut toiminnot ja tehtävät 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja, siltä osin kuin kyseiset tehtävät ovat merkityksellisiä, sivuliikkeiden osalta.

Eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion 2 kohdassa tarkoitettuihin tehtäviin kuuluu 45–45 i artiklassa tarkoitetun vaatimuksen määrittäminen.

Määrittäessään 45–45 i artiklassa tarkoitettua vaatimusta eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion jäsenten on otettava huomioon kolmansien maiden viranomaisten laatima globaali kriisinratkaisustrategia, jos sellainen on olemassa.

Jos globaalin kriisinratkaisustrategian mukaan unionissa toimivat tytäryritykset tai unionissa emoyrityksenä toimiva yritys ja sen tytäryrityksenä toimivat laitokset eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä ja eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion jäsenet hyväksyvät kyseisen strategian, unionissa toimivien tytäryritysten ja unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen on täytettävä 45 g artiklan 1 kohdan edellytykset konsolidoidusti laskemalla 45 g artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut hyväksyttävät instrumentit liikkeeseen kolmannen maan kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle.

3. Jos unionissa emoyrityksenä toimiva yritys pitää yksin hallussaan kolmannen maan laitoksen kaikkia tytäryrityksiä tai kolmannen maan emoyritystä, eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana toimii sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen, johon kyseinen unionissa emoyrityksenä toimiva yritys on sijoittunut.

Jos ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana toimii unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen kriisinratkaisuviranomainen tai sen unionissa toimivan tytäryrityksen

kriisinratkaisuviranomainen, jonka hallussa on eniten kokonaistaseeseen sisältyviä varoja.

4. Jäsenvaltiot voivat kaikkien asianomaisten osapuolten keskinäisellä sopimuksella olla soveltamatta vaatimusta perustaa eurooppalainen kriisinratkaisukollegio, jos muu konserni tai collegio jo suorittaa tässä artiklassa mainitut toiminnot ja tehtävät ja noudattaa kaikkia tässä artiklassa ja 90 artiklassa vahvistettuja edellytyksiä ja menettelyjä, mukaan lukien eurooppalaisten kriisinratkaisukollegioiden jäsenyyttä ja niihin osallistumista koskevat edellytykset ja menettelyt. Tällöin kaikki tämän direktiivin viittaukset eurooppalaisiin kriisinratkaisukollegioihin katsotaan myös viittauksiksi kyseisiin muihin konserneihin tai collegioihin.

5. Eurooppalainen kriisinratkaisukollegio toimii muilta osin 88 artiklan mukaisesti, jollei tämän artiklan 3 ja 4 kohdasta muuta johdu.”

40. Muutetaan 110 artikla seuraavasti:

(a) Korvataan 1 kohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on säädettävä hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevat säännöt, joita sovelletaan, jos tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettuja kansallisia säännöksiä tai [*keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua*] koskevan asetuksen säännöksiä ei ole noudatettu, ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että säännöt pannaan täytäntöön, sanotun kuitenkin rajoittamatta jäsenvaltioiden oikeutta säätää ja määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia.”

(b) Korvataan 2 kohta seuraavasti:

”2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun tässä direktiivissä tarkoitettuihin laitoksiin, rahoituslaitoksiin tai unionissa emoyrityksenä toimiviin yrityksiin taikka [*keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua*] koskevassa asetuksessa tarkoitettuihin keskusvastapuoliin tai keskusvastapuolten tai unionissa emoyrityksenä toimivien yritysten määräytösapuoliin sovelletaan 1 kohdassa tarkoitettuja velvoitteita, niitä rikottaessa on kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin mahdollista soveltaa hallinnollisia seuraamuksia tässä direktiivissä tarkoitettuihin ylimmän hallintoelimen jäseniin ja [*keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua*] koskevassa asetuksessa tarkoitettuihin hallituksen jäseniin sekä muihin luonnollisiin henkilöihin, jotka kansallisen lainsäädännön nojalla ovat rikkomuksesta vastuussa.”

(c) Korvataan 3 kohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

”Toimivalta määrätä tässä direktiivissä tarkoitettuja hallinnollisia seuraamuksia on rikkomuksen lajin mukaan annettava kriisinratkaisuviranomaisille tai, jos kyseessä on eri viranomainen, toimivaltaisille viranomaisille.”

41. Muutetaan 111 artikla seuraavasti:

(a) Korvataan 1 kohdan a, b ja c alakohta seuraavasti:

”a) elvytysuunnitelmat tai konsernin elvytysuunnitelmat jätetään laatimatta, ylläpitämättä tai päivittämättä tämän direktiivin 5 tai 7 artiklan tai *[keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua]* koskevan asetuksen 9 artiklan vastaisesti;

b) aikomus antaa konsernin rahoitustukea jätetään ilmoittamatta toimivaltaiselle viranomaiselle tämän direktiivin 25 artiklan vastaisesti;

c) kaikkia tarvittavia tietoja kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseksi ei anneta tämän direktiivin 11 artiklan tai *[keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua]* koskevan asetuksen 14 artiklan vastaisesti;

d) laitoksen tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön ylin hallintoelin tai *[keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua]* koskevassa asetuksessa tarkoitetun keskusvastapuolen hallitus jättää ilmoittamatta toimivaltaiselle viranomaiselle, kun laitos tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö tai keskusvastapuoli on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, tämän direktiivin 81 artiklan tai *[keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevan]* asetuksen 68 artiklan 1 kohdan vastaisesti.”

(b) Muutetaan 2 kohta seuraavasti:

i) korvataan a alakohta seuraavasti:

”a) julkinen lausuma, jossa ilmoitetaan vastuussa oleva luonnollinen henkilö, laitos, rahoituslaitos, unionissa emoyrityksenä toimiva yritys, keskusvastapuoli tai muu oikeushenkilö ja rikkomuksen luonne;”

ii) korvataan c alakohta seuraavasti:

”c) väliaikainen kieltä, jolla kielletään ketä tahansa laitoksen tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön ylimmän hallintoelimen tai toimivan johdon jäsentä tai keskusvastapuolen hallitusta taikka muuta vastuussa olevana pidettyä luonnollista henkilöä hoitamasta tehtäviään laitoksissa tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetuissa yhteisöissä taikka keskusvastapuolissa; ”

42. Muutetaan 112 artikla seuraavasti:

(a) Korvataan 1 kohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset ja toimivaltaiset viranomaiset julkistavat virallisella verkkosivustollaan vähintään ne tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten tai *[keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua]* koskevan asetuksen säännösten rikkomisesta määräämänsä hallinnolliset seuraamukset, joihin ei ole haettu muutosta tai joihin muutoksenhakuoikeus on rauennut.”

(b) Korvataan 2 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) julkistaminen aiheuttaisi suhteetonta vahinkoa, jos se on määritettävissä, laitoksille tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetuille yhteisöille tai keskusvastapuolille taikka osallisina oleville luonnollisille henkilöille.”

(c) Muutetaan 4 kohta seuraavasti:

i) korvataan ensimmäinen virke seuraavasti:

”EPV antaa viimeistään 3 päivänä heinäkuuta 2016 komissiolle kertomuksen jäsenvaltioissa 2 kohdan mukaisesti ilman nimiä tehdyistä sellaisten seuraamusten julkistamisista, jotka koskevat tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomista, ja erityisesti siitä, onko jäsenvaltioiden välillä ollut tältä osin merkittäviä eroja.”

ii) lisätään alakohta seuraavasti:

”EAMV antaa viimeistään [...] komissiolle samanlaisen kertomuksen sellaisten seuraamusten julkistamisista, jotka koskevat [*keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua*] koskevan asetuksen säännösten rikkomista.”

43. Korvataan 113 artikla seuraavasti:

”113 artikla

EPV:n ja EAMV:n keskustietokannan ylläpitäminen

1. Jollei 84 artiklassa tarkoitetuista salassapitovelvollisuutta koskevista vaatimuksista muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava EPV:lle kaikista 111 artiklan nojalla määrittämistään, tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomista koskevista hallinnollisista seuraamuksista ja muutoksenhaun tilanteesta ja sen lopputuloksesta.

Jollei [*keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua*] koskevan asetuksen 71 artiklassa tarkoitetuista salassapitovelvollisuutta koskevista vaatimuksista muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava vastaavasti EAMV:lle mainitun asetuksen rikkomisesta määrättyistä hallinnollisista seuraamuksista.
2. EPV ja EAMV pitävät yllä keskustietokantoja niille ilmoitetuista seuraamuksista yksinomaan kriisinratkaisuviranomaisten välistä tiedonvaihtoa varten. Tietokantoihin on pääsy ainoastaan kriisinratkaisuviranomaisilla, ja niitä päivitetään kriisinratkaisuviranomaisten antamien tietojen perusteella.
3. EPV ja EAMV pitävät yllä keskustietokantoja niille ilmoitetuista seuraamuksista yksinomaan toimivaltaisten viranomaisten välistä tiedonvaihtoa varten. Tietokantoihin on pääsy ainoastaan toimivaltaisilla viranomaisilla, ja niitä päivitetään toimivaltaisten viranomaisten antamien tietojen perusteella.
4. EPV ja EAMV pitävät yllä verkkosivuja, joista on linkit kunkin kriisinratkaisuviranomaisen ja kunkin toimivaltaisen viranomaisen 112 artiklan

nojalla julkistamiin seuraamuksiin, ja ilmoittavat ajanjakson, jonka osalta kukin jäsenvaltio julkistaa seuraamuksia.”

2 artikla

Muutokset direktiiviin 98/26/EY

Korvataan 2 artiklan c alakohta seuraavasti:

” c) ’keskuksena toimivalla vastapuolella’ tai ’keskusvastapuolella’ asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 1 alakohdassa määritettyä keskusvastapuolta;”

Korvataan 2 artiklan f alakohta seuraavasti:

”f) ’osallistujalla’ laitosta, keskusvastapuolta, selvitysosapuolta, selvitysyhteisöä, järjestelmän ylläpitäjää tai asetuksen (EU) N:o 648/2012 17 artiklan mukaisesti toimiluvan saaneen keskusvastapuolen määritysosapuolta;”

3 artikla

Muutokset direktiiviin 2002/47/EY

Muutetaan direktiivi 2002/47/EY seuraavasti:

Korvataan 1 artiklan 6 kohta seuraavasti:

”6. Tämän direktiivin 4–7 artiklaa ei sovelleta rahoitusvakuusjärjestelyn täytäntöönpanon rajoitukseen, panttioikeuteen perustuvaa rahoitusvakuusjärjestelyä, sulkeutuvaa nettoutusta tai kuittausta koskevan lausekkeen voimaantulon rajoitukseen, joka on annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU IV osaston V tai VI luvun tai asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] V osaston IV luvun nojalla, tai mihinkään rajoitukseen, joka on annettu jäsenvaltion lainsäädännössä vastaavien valtuuksien nojalla, jotta helpotetaan 2 kohdan c alakohdan iv alakohdassa tarkoitetun yhteisön asianmukaista kriisinratkaisua, johon sovelletaan suojatoimia, jotka vastaavat tasoltaan vähintään direktiivin 2014/59/EU IV osaston VII luvussa ja asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] V osaston V luvussa säädettyjä suojatoimia.”

Korvataan 9 a artikla seuraavasti:

”9 a artikla

Direktiivi 2008/48/EY, direktiivi 2014/59/EU ja asetus (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu]

Tämä direktiivi ei rajoita direktiivin 2008/48/EY, direktiivin 2014/59/EU ja asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] soveltamista.”

4 artikla

Muutos direktiiviin 2004/25/EY

Korvataan 4 artiklan 5 kohta seuraavasti:

”5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohtaa ei sovelleta, jos käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU IV osastossa tai asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] V osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”

5 artikla

Muutos direktiiviin 2005/56/EY

Korvataan 3 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä direktiiviä ei sovelleta yhtiöihin, joihin sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU IV osastossa tai asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] V osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

6 artikla

Muutokset direktiiviin 2007/36/EY

Muutetaan direktiivi 2007/36/EU seuraavasti:

(a) Korvataan 1 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä direktiiviä ei sovelleta, jos käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU IV osastossa tai asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] V osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”

(b) Korvataan 5 artiklan 5 kohta seuraavasti:

”5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että direktiiviä 2014/59/EU ja asetusta (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] sovellettaessa yhtiökokous voi kahden kolmasosan enemmistöllä pätevästi annettujen äänien määrästä päättää tai muuttaa yhtiöjärjestystä siten, että kutsu yhtiökokoukseen, jossa päätetään pääoman korotuksesta, lähetetään lyhyemmällä varoitusajalla kuin tämän artiklan 1 kohdassa säädetään, edellyttäen että kokouksen ajankohtaan on vähintään kymmenen kalenteripäivää kutsumisesta ja että direktiivin 2014/59/EU 27 tai 29 artiklan tai asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolten elvytys ja kriisinratkaisu] 19 artiklan edellytykset täyttyvät ja pääoman korotus on välttämätön direktiivin 2014/59/EU 32 ja 33 artiklassa

tai asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolen elvytys ja kriisinratkaisu] 22 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisuedellytysten välttämiseksi.”

7 artikla

Muutos direktiiviin 2011/35/EU

Korvataan 1 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä direktiiviä ei sovelleta yhtiöihin, joihin sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU IV osastossa tai asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolen elvytys ja kriisinratkaisu] V osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”

8 artikla

Muutos direktiiviin 2012/30/EU

Korvataan 45 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin 10 artiklaa, 19 artiklan 1 kohtaa, 29 artiklan 1, 2 ja 3 kohtaa, 31 artiklan 2 kohdan ensimmäistä alakohtaa sekä 33–36, 40, 41 ja 42 artiklaa ei sovelleta, jos käytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU IV osastossa tai asetuksen (EU) N:o [keskusvastapuolen elvytys ja kriisinratkaisu] V osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”

9 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset [12 kuukauden kuluttua sen voimaantulosta]. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Jäsenvaltioiden on sovellettava näitä säännöksiä [päivämäärä – 6 kuukautta siitä, kun direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä].

2. Jäsenvaltioiden antamissa 1 kohdassa tarkoitetuissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.
3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle ja EPV:lle.

10 artikla
Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

Direktiivin 1 artiklan 1, 40, 41, 42 ja 43 kohta sekä 2, 3, 4, 5, 6, 7 ja 8 artikla tulevat voimaan [päivämäärä, jona [keskusvastapuolten elvytystä ja kriisinratkaisua koskeva] asetus tulee voimaan].

11 artikla
Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja